

— Несмачно ж готують у вашій їдальні. От моя покійниця готувала — пальці, бувало, оближеш!
— У вас, діду, застарілі смаки.

ПЕРЕВІЩЬ

Як стати довгожителем

Ні, не піклуємося ми, дорогі друзі-товариші, про своє здоров'я. Фізичними вправами не займаємося, зі спортом лише під час телепередач здибуємося.

От візьміть мене. У тридцять три роки валер'янку четвертинками пив, валідолом закусував, а на додачу пірамідон кілограмами ковтав. Варто було десь на околиці дощиків пократати, як я вже мав у комплексі нежить, ангіну і запалення середнього вуха. Гланди віривав, так за півмісяця вони знову вирости — завбільшки з дві добрячих дулі. Про грип і говорити не доводиться. Гонконгський вірус, приміром, ще за кордоном бавиться, а я вже повним ходом заражаю ним близьких і далеких родичів. Торік у липні випадково викупався у Дніпрі й тут же розжився на якийсь унікальний ревматизм. Кілька місяців майже рачки на роботу лазив, бо дуже не хотів підводити свого колективу: а раптом без мене плану не буде? (До речі, плану таки не виконали, бо виявилось, що я ще перед тим заразив колег свинкою — кажуть: рідкісний випадок у медицині).

Дякувати добрим людям, тепер усе це позаду. Я навіть не розумію, як міг отак жити. Певен: коли б наша міськрада не взялася з усією серйозністю за фізичне загартовування трудящих, мав би я останній привіт від групи товаришів.

А почалося моє надзвичайне зцілення тогорічного жовтня, коли я отримав ордер і перебрався до нової квартири в дев'ятиповерховому експериментальному будинку. Експериментальним він виявився не лише за плануванням, а й за призначенням, яке полягало в тому, щоб поставити на ноги таких-от кволіх нікчем, як я.

Усе тут було підпорядковано чіткій системі. Наприклад, відсутність газу, а відтак неможли-

вість приготувати їжу, спонукала мене до освоєння спортивної ходьби по навколишніх ідальнях. Вже за три місяці від ревматизму залишилися тільки спомин, а на четвертий я відчув, що міг би залюбки пройти у доброму темпі без відпочинку до Йошкар-Оли.

Або вода. При розумній системі це ж незамінний засіб позбутися всіх болячок! Так от, у нашому експериментальному будинку холодної води спочатку не було. Тільки гаряча. Майже окріп. Звичайно, на перших порах від незвички трохи важкувато доводилося. Але зате потім! Сядеш у ванну з окропом і відчуваєш, що ніби знову на світ народжуєшся. Пори на тілі так розширювалися, що можна було, зазирнувши у них, всю анатомію вивчити.

Трохи перегодом, коли мешканці будинку добряче попарилися й максимально розширили свої пори, гарячої води не стало, а натомість пішла холодна. Оскільки сталося це серед зими, я був страшенно задоволений, бо моє загартовування перейшло у вищу фазу. Відтоді нежить, ангіни, грипу наче й на світі не існує. Трапляється, звичайно, що якийсь вірус через квартиру залетить. Так я мерщій кидаюся під холодний душ. Вірус, побачивши, яким я став дужим, одразу ж — брик на підлогу й від розчарування дає дуба.

Загартовування холодною водою так зміцнило мене й багатьох інших криворіжців, що міськрада — вічна слава їй, — ідуци назустріч побажанням трудящих, дала вказівку ЖЕКам відключити гарячу воду в районах новобудов взагалі.

Коли я остаточно розлучився зі своїми хворобами, настала пора тренувати м'язи та серце. З цією метою в нашому експериментальному бу-

динку розмонтували ліфт і здали його на брухт. Ви не уявляєте, як усі пожилці дякують керівним товаришам за повсякденне піклування! Збіжиш щодня разів десять—п'ятнадцять з першого на сьомий, восьмий чи дев'ятий поверх і помічаєш, як тебе зразу ж м'язи починають розпирати. Навіть очі — й ті на лоба лізуть. Видно, теж якісь спеціальні м'язи там ростуть. Про серце вже не кажу. Хоч зараз кому завгодно пересаджуй!

Тепер міськрада вирішила дев'ятиповерхові будинки зовсім без ліфтів будувати. По-перше, економія коштів. По-друге, люди стануть нівроку здоровими. Он не встигли розподілити житла в 360-квартирному будинку по вулиці Дніпропетровській, а пробитися до його під'їздів уже неможливо. Новосельці рвуться на сходи, лементують, аж дим іде. Воно й зрозуміло: радіють люди, що в будинку чотирьох ліфтів взагалі немає, хочуть пошвидше включитися в боротьбу за своє здоров'я.

Отак побігаєш, погартуєшся, пострибаєш через паркетини, що на підлозі дибки стоять (навіть це передбачено!), попідтягуєшся на шпалерах (для цього їх у деяких місцях не приклеюють) і на очах у самого себе молодшаєш. Один дідок — мій сусід, — так той просто, як дитина, став: щічки рум'яні, очі блищать, на лисині пушок закурчавився. На вулиці підплигує, всім перехожим приязно посміхається і настійно просить голкіпером у команду «Кривбас». Дуже добре дід стрибати навчився!

ТОЖ ЗМІЦНЮЙТЕ СВОЄ ЗДОРОВ'Я! ПРИІЗДІТЬ ДО КРИВОГО РОГА, І ВИ СТАНЕТЕ ДОВГОЖИТЕЛЕМ!

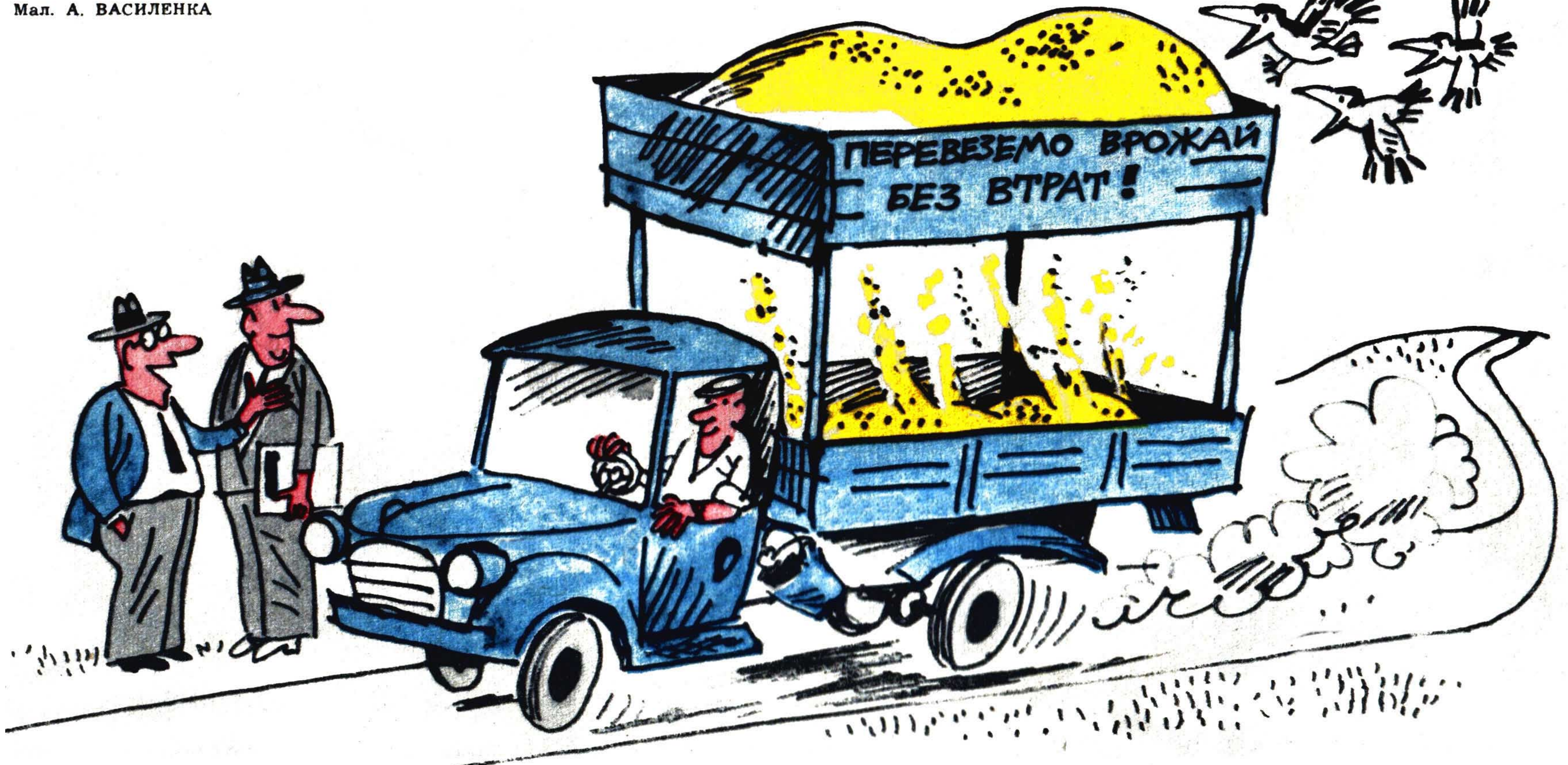
Записуйтеся до наших груп здоров'я! Колективні та індивідуальні заняття проводять мешканці будинків номери 9 та 11 по вулиці Блюхера, 11-д, 13-б, 13-в, 42, 44, 46, 48, 50 і 52 по вулиці Дніпропетровській, 248-го та 348-го кварталів, селища Рибасова та інших нових районів Кривого Рога.

Кваліфіковані консультації з питань зміцнення здоров'я трудящих дають голова міськради Юрій Петрович Бабич і його заступник Олександр Пилипович Лобачов.

**Від імені й за дорученням
довгожителів Кривого Рога
В. ЧЕПІГА.**

РАЦІОНАЛІЗАТОРИ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Тепер у нас жодна зернина не пропаде!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Своєрідний торговельний дует створили Марія Петрівна та Іван Степанович Андрушенки. Працюючи у продовольчому магазині с. Володимирівки на Чернігівщині, вони дружно порушували правила торгівлі, а ще дружніше дуетом одгризалися від вимогливих покупців.

Правда, як написали жителі села Перцеві, Іван Степанович виявився слабкішим на горло. Тому він

частенько вдавався до промивання його горілкою. В такі дні він зривався і страшенно фальшивив. Чим остаточно вивів з рівноваги численних покупців.

Голова Городнянського районного комітету народного контролю т. Чортополох повідомив редакцію, що подружжя Андрушенків з роботи знято. І Марію Петрівну й Івана Степановича. Обоє разом, дуетом.

Мал. В. ГОРВАЧОВА

Рідно коло якого автомата з водою є склянки.

(3 листів до редакції).

Знайшов вихід...

ГОЛОС З ТОГО СВІТУ

ОДЕСЬКА область. (Наш кор.). Перший за всю історію людства сеанс телефонного зв'язку із замогильним світом відбувся у с. Федорівці Кодимського району. Після кількох років упертої мовчанки раптом заговорив єдиний на все село телефон, установлений в конторі колгоспної бригади.

— Ал-ло! — зашипіло в трубці. — Чи чуєте мене? Як до вас доходить мій голос?

— Як з того світу, — жваво відгукнулися геть усі, що на той час були свідками цієї незвичайної події.

По тому телефон знову замовк. Мешканці села Федорівки однан не втрачають надії, що коли-небудь він ще раз «оживе», і ним вдасться скористатися — якщо не для зв'язку з замогильним світом, то хоча б для дружньої розмови з начальником Кодимського районного вузла зв'язку т. Кушніром.

ПОКАЗОВА ГРА

БОБРИНЕЦЬ КІРОВОГРАДСЬКОЇ області. (ТАП). Сеанс гри на більярд без причільного бруса і двох луз продемонструє перед споживачами Бобринського міського споживчого товариства директор Самбірської меблевої фабрики із Львівщини.

Для цього фабрика надіслала споживчому товариству безбокий більярд.

ЗАГАДКОВЕ ЯВИЩЕ ПРИРОДИ

В місяці юлі випала пороша... Не думайте, що таке буває тільки в пісні. Свідком цього загадкового явища природи став т. Гусар — заступник голови виконкому Миронівської райради (Київська область), коли випадково потрапив на одну з вулиць, де що віддалених від центру.

Глибоко вникнувши в суть явища, т. Гусар невдовзі дійшов висновку, що нічого загадкового воно в собі не таїть: порошу здійсмає і на голови людей опускає склад мінеральних добрид «Сільгосптехніки», розміщений із доброї ласки керівників місцевих організацій по сусідству з житловими будинками.

ГРОШІ — В ПОВІТРІ

Наш кореспондент передає з колгоспу «Зоря» Тальнівського району Черкаської області: вітром зірвало з місця і невідомо куди занесло геть усю бригаду слюсарів Тальнівської «Сільгосптехніки», що в колгоспі «Зоря» монтувала доільну установку.

Оскільки роботу не доведено до кінця, 30 тисяч карбованців, уже потрачених на монтаж, повисли в повітрі.

ЗА НАРОДНИМИ МОТИВАМИ

МУЖИК І ПАН

Худа шкапина тягне воза з мужиком,
Назустріч — пан четвериком!

Мужик гука: — З дороги, гей!
Ану з дороги, люди!
Бо те, що з іншими було, і з вами буде!..

Звернув з дороги пан, тоді питається:
— Скажи, мурло,
А що у тебе з іншими було?

Мужик і каже так, щоб інші могли чути:
— А те було,
Що мусив я з дороги їм звернути.

ЦИГАН І ЖАНДАРМ

Вкрав на базарі циган гусака.
За ним городовик женеться і гука:
— Спинися, шельмо ти сяка та розтака!..

А циган чеше, не здається:
— Спинися сам, еж за тобою
Ніхто, здається, не женеться...

В СУДІ

Суддя в підсудного вдивлявся пильно,
Суворо поглядав, але й прихильно...

А потім запитав:
— Ну, як це ти зумів
За раз у чоловіка вибити аж п'ять зубів?

— Цього словами я не розкажу,
Як хочете, то я вам краще покажу...

ЗАВБАЧЛИВІСТЬ

Перед смертю чоловік дружині каже:
— Як умру, виходь за Яся, прожени зарік, —
Він давно на тебе важе...
Роботящий, чесний чоловік.

В жінки — червоніє все лице:
— Я й сама вже думала про це...

РОЗМОВА ПСАЛОМЩИКА З ІВАНОМ

— Дружина в тебе, Іване, — ліпшої не треба,
Від неї в мене умопомраченіє...
Зустрінешся, бува, й шепочеш сам до себе:
«Та не введи ж ти нас во іскушеніє...»

— Коли б, добродію, ви краще її знали, —
Іван озвався до псаломщика ласкавого,
— То, присяйбогу, ви б сказали:
«Ізбав нас од лукавого...»

ПРО КАРТОПЛЮ

— Чи знаєш ти, — запитує молодика старий, —
Навіщо бог картоплю нам створив?

— На те, щоб їсти, — хлопець відповів.
— Ні, ти моїх послухай слів:

Картоплю бог створив, якщо сказати одверто,
Щоб бідні люди
Мали теж із кого шкуру дерти.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

— Щоб утримати людей на зборах, ми запросили улюбленого тенора проспівати звітну доповідь завкому.

Про се, про те...

УПІЗНАЙ САМ СЕБЕ

Таку гру-вікторину влаштує колектив фотоательє «Момент», одне з наймолодших фотопідприємств нашого міста.

Громадянам, які сфотографувались в цьому ательє, пропонується впізнати себе на фотографії. Того, хто впізнає себе сам, без допомоги працівників фотоательє, преміюють і фотографують на повний зріст із 30-процентною знижкою.

УНІКАЛЬНА КОЛЕКЦІЯ

Наш земляк, пенсіонер Квач Е. М., власник унікальної колекції. У нього зберігається 5784 відповіді з 1231 редакції, установи, організації. Характерна деталь — кожна відповідь закінчується однотипно: «Факти, наведені у Вашому листі, не підтвердились».

СКРОМНИЙ ПОДВИГ

На місцевому спиртовому заводі сталася така пригода. У чан зі спиртом упав золотий годинник головного інженера цього заводу. Вирішено було звернутися по допомогу до аквалангістів, але чутка про цей випадок блискавично облетіла всі пивні бари, бутербродні, закусочні, шашличні міста. Вже через півгодини в заводські ворота постукали перші добровольці.

Тричі пірнав у чан із спиртом житель нашого міста Борис Уласович Харик і таки вилловив годинник. Цікаво, що від акваланга Б. У. Харик відмовився.

КОРИСНИЙ ПОЧИН

Курси по вивченню іноземних мов уже третій рік працюють при черзі на прийом до голови нашої міськради.

Найближчим часом при цій же черзі планується відкрити курси крою та шиття для жінок.

ДОСВІД ПРИВЕРНУВ УВАГУ

«Тричі на тиждень — працювати на зекономленій горілці!» — під таким лозунгом планував свою роботу колектив Кривдівської чайної.

Їхнім досвідом зацікавилися працівники прокуратури.

ПІКЛУВАННЯ ПРО СПОЖИВАЧІВ

— Не хлібом єдиним... — любить повторювати викладач кулінарної школи І. Смалчик, даючи тим самим своїм вихованцям зрозуміти, що в котлеті часом треба класти м'ясо.

ЗАВОД-МІЛЬЙОНЕР

Мільйонний кубометр стічних вод і промислових відходів, обминувши фільтри і відстійники, надійшов у річку Південний Буг із труб молодого підприємства.

ВЕРЕДЛИВІ ДІТКИ

Не знаю, як на вас, а на мене лист голови Ярмолинецького райвиконкому т. Мойсеюка так вплинув, що, повірте, я не стримався і розплакався, наче дитя з ясельної групи. Таких листів (бо це ж не інтимний, а офіційний) я давненько не читав.

Цей лист зворушив до глибини душі і завідуючу Михайлівським дитячим комбінатом т. Тараканову. Інакше вона не надсилала б його нам. Розчулив він і діток, починаючи з отієї ясельної групи — до підготовчої.

Але про лист трохи нижче. Спочатку про суть справи.

У селі Михайлівці, недалеко від Ярмолинець, є дитячий комбінат. Як кажуть, дитсад-ясла. А там дітки є, звісна річ. Так от саме цим діткам з вини місцевих дядь перестали завозити молоко, або на мові малюків — моню.

Минув тиждень, другий, а моні нема та й нема. Завідуюча

дитсадком-яслами, втомившись оббивати пороги місцевих дядь, написала листа до Хмельницької обласної газети «Радянське Поділля». Редакція попросила Ярмолинецький райвиконком прискорити «постачання дитячого комбінату молочними продуктами». Минув десь день, ну, два, не більше, і раптом — о радість! — дітки одержують за підписом дяді Мойсеюка чуйного-пречуйного листа. А в тому листі пишеться:

«Перевіривши листа зав. Михайлівським дитсад-яслами тов. Тараканової про надання допомоги в одержанні молока з Михайлівського молокоцеху, виконком районної Ради депутатів трудящих повідомляє, що проведеною перевіркою Михайлівського молокоцеху 18 березня 1970 року райсанепідемстанцією, де було встановлено, що водою молокоцех не забезпечений, вода завозиться молокозаводом із м. Хмельницького по 2—3 цистерни на добу, вна-

слідок чого молокотара миється вкрай незадовільно»...

А далі розтлумачується, що кіз взятих аналізів з інвентаря 18 березня 1970 року ріст кишечникової палочки встановлено в 50% випадків і 20 березня 1970 року в 66% випадків», що «пастеріалізація» молока не проводиться, а «фільтрується лише через 4 слої марлі»...

Розкривши діткам очі на основні причини, через які не завозиться молоко, і повідомивши, що окрім них не одержують отого молочка і «Михайлівська уч. лікарня, тубдиспансер і групи продовженого дня шкіл», їх втішають тим, що «райсанепідемстанція довела до відома директора Хмельницького молокозаводу т. Двужилова «про незадовільний стан» в Михайлівському молокоцеху.

Здається, переконливий лист. Ліпшого не придумаєш. А дітки все одно вередують. Їм давай не листи, а моню.

О. Ч.

ГАРАНТОВАНА ХОЛОДНЕЧА

Вчені Харківського фізико-технічного інституту низьких температур не один рік б'ються над тим, як досягти критичного холоду, тобто абсолютного нуля. Фізики — народ головатий і беручий, проте з сенсаціями не поспішають. Проблема, кажуть, вельми складна.

Однак у протилежному кінці міста, на Харківському заводі холодильних машин, працюють, виявляється, ще головатіші. Проблему гарантованої холоднечі вирішили і винахід запатентували.

Свою оригінальну стежину до відкриття втоптав начальник ВТК заводу Віктор Олександрович Максимов. Вперше ступив він на неї ще 1967 року. Саме тоді на завод з далекого м. Канібадаму Таджикиської РСР надійшов гарячий сигнал. Головлікар психоневрологічного диспансеру т. Рахімов по-

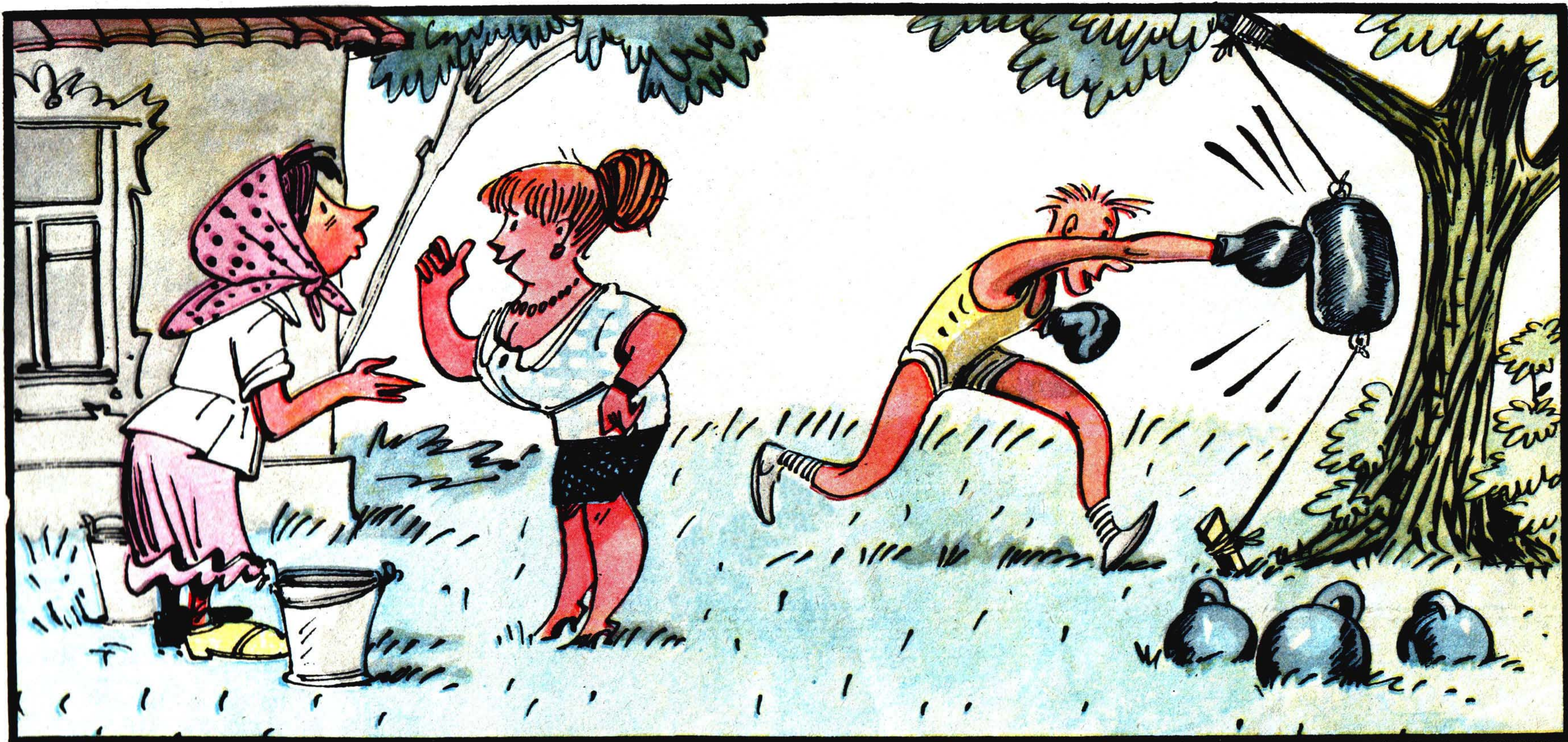

відомляв керівників заводу, що виготовлений ними холодильний агрегат ФГК-0,45 — стопроцентний брак. Окрім листа автор надіслав і бездіяльну машинерію: відремонтуйте, мовляв, або надішліть нову.

В. О. Максимов відповів низькотемпературною телеграмою: завод ремонт не займається. Відтоді й почалося. Крига у відносинах виготовника до споживача все товщала. На початку 1970 р. був досягнутий «абсолютний нуль»: усі теплі і жаркі телеграми з Канібадаму миттю заморожувалися у заводських канцеляріях.

Як воно буде далі — важко сказати. Хоч дирекція заводу і запевняє, що до кінця року все «бузроблено», а хтозна. Низькі температури у руках канцеляристів — річ всемогутня. Які хоч запевнення заморожать.

К. ЛЕМЕШЕВ.

— А твій на який факультет готується поступати?
— На філософський...

Лікування голодом — досить відомий метод у медицині. Особливо успішно, як стверджують фахівці, лікує він нервові захворювання. Поголодує людина і робиться лагідною-лагідною. Покірливою і невразливою. З гармати стріляй біля самого вуха — не здригнеться.

Он бачите, крокує полтавчанин вулицею рідного міста. Не треба бути фізіологістом, щоб упізнати в ньому людину неурівноважену. Щойно він переніс нервові потрясіння: в «Сосисочній», яку відвідав, не знайшлося не тільки сосисок (до цього він звик) — навіть бутерброда! Весь його вигляд випромінює рішучість і непримиренність.

Ось він рвучко відчиняє двері популярної в центрі міста їдальні. Стає в чергу і чекає, нетерпляче тупцюючи на місці. Нарешті одержує право говорити і випалює:

- Харчо, відбивну, компот.
- Немає.
- Борщ, фрикадельки, чай.
- Немає.
- Суп, гуляш?
- Шніцель!

Якщо то правда, що люди, маючи сусіда-тромбоніста, категорично відмовляються відвідувати концерти джазової музики, нічого дивного немає в тому, що завсідники закладів громадського харчування ненавидять

ЦІЛЮЩИЙ МЕТОД

шніцелі. Тим паче шніцелі з ріжками. Наш роздратований герой усе сказав, що думав, про тутешні порядки, і на знак протесту залишив їдальню.

Тепер він з виглядом людини, готової на все, прямував до кафе «Галушки». Але все, що він цитував з меню, зустрічало рішуче «немає». Єдине, що могла запропонувати дівчина «на видачі», — холодний шніцель з макаронами.

Полтавчанин говорив довго і пристрасно. В промові він навіть згадав ті щасливі (до речі, зовсім недавні) часи, коли в «Галушках» були... галушки.

— І тепер бувають інколи, — повідомила на прощання дівчина «на видачі».

Й години не просидівши за столиком ресторану «Театральний», він не стримався. Здали нерви — зробив зауваження офіціантці, що тактовно давала йому можливість на самоті зібратися з думками:

— Хоч би води принесли мінеральної!

- Мінеральної немає, — парировала офіціантка.
- Тоді фруктової.
- Немає.
- Просто з-під крана.
- Меню не передбачено.
- Гаразд, пива.
- Немає.
- Натурального вина, — зітхнув він.

- З напоїв є горілка і «Мускат», — підвела риску офіціантка.
- Що-небудь з перших страв і...
- Перших немає.
- Тоді з других!
- Шніцель січений з...

Коли він кулею вилетів з ресторану, його проймали типові нервові дрижаки. Тіпалося підборіддя. Ноги мимоволі несли його до ресторану «Київ».

- Що-небудь з обідніх страв, — сказав якомога спокійніше.
- Шніцель січений з...

Офіціант не встиг закінчити фрази, як клієнт наче здимів. Тролейбус уже віз його на вокзал. У привок-

зальному ресторані він вирішив трохи змінити форму запитання:

— Скажіть, будь ласка, що у вас є, крім шніцеля?

— Крім шніцеля натурального, якого вже немає, є шніцель січений...

Автобус віз його в аеропорт. Обличчя втратило вираз рішучості. Підборіддя перестало тіпатися. Нервові дрижаки зникли. Він спокійно дізнався про те, що в тутешньому закладі громадського харчування немає і шніцелів січених. А є ковбаса, за свіжість якої навіть буфетниця не ризикує поручитися.

— Беріть «Зірочку», — пропонує вона, — тістечко позавчорашнє, але смачне. Люди беруть...

Чоловік слухняно купує «Зірочку» і жує. Покірливо повертається на зупинку автобуса і спокійно їде назад у місто...

Переконались? Лише трохи поголодував, а зробився лагідним-лагідним. Таким спокійним, хоч із гармати стріляй біля самого вуха — не здригнеться...

Лікування голодом — популярний у медицині метод. Та дивовижної дійовості набуває він, коли його беруть на озброєння працівники громадського харчування.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

СЛОВО

про одну, усім відому, тайну,
автора «Наших тайн»
та й ще гей-гей скількох
чудових утворів —

Юрія Корнійовича СМОЛИЧА
з нагоди його 70-ліття.

Хай це лишається між нами:
Було, було таке, коли
Дві симпатиченьких мадами
За нього — битись почали.

Ото любові — палка, шалена!
Одна, відома всім, мадам,
На ймення Муза Мельпомена,
Кричала: «Мій він!.. Не віддам!»

І він (тоді ще — юний Юра)
Уже, було, й піддався їй,
Але мадам Література
За полу — хоп! — «Е-е, ні! Він — мій!
Тобі одбити його не вдасться!..»

Й перемогла ота мадам
Письменству красному на щастя,
На щирі втіху читачам...

Тож ювілярові сьогодні
Ми побажаєм так-таки:
Служить цій дамі благородній
Роки, роки, та й ще — роки!

Дружній шарж А. АРУТЮНЯЦА.
Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА.

Едуард ВОЛОСЕВИЧ

РЕКОРДИСТКА

Корова раз одна рекорду досягла:
За рік сім тисяч кілограмів молока дала
(Показники, як бачите, чудові!),
Прославила колгосп, прославила район,
Ще й другу премію на виставці присуджено корові.
Для неї — особлива і дієта й раціон,
Корівничок вона шинарний має,
І особистий штат за нею наглядає:
Доярки, зоотехнік, і ветлікар, і пастух,
фотограф, кіносценаристи
Зганяють з рекордистки гедзів, мух,
І в час годівлі грають цимбалісти...
Пташиного лиш їй не вистачало молока!
(А на корів на інших та бика
Уваги в тій артілі мало).

А «рекордистка»? Рекордистка через рік
Бюджет колгоспний язиком злизала,
Відлежала з розношування бін
Та ще й на лихо — яловою стала!

Переклав з білоруської
Олесь ЖОЛДАК.

БЕЗ ВІДРИВУ

ГУМОРЕСКА

Вітровієнко вирішив одержати вищу освіту.
— Заочно, без відриву од виробництва, — пояснював він. — З метою принести максимальну користь країні.

— Давай! — сказав начальник нашого відділу, підписуючи йому характеристику. — Нам потрібні кваліфіковані кадри. Дерзай!

— Я виправдаю ваше високе довір'я! — гаряче запевнив його Вітровієнко.

За місяць Вітровієнко підійшов до мене.

— Вітюню! Ти ж бог! — вигукнув він з такою радістю, ніби я подарував йому путівку на футбольний чемпіонат у Мехіко.

— Який там бог! — відповів я. — Та й навщо тобі бог?

— Я кажу, що ти — бог у математиці. — На обличчі Вітровієнкі відбилася ще більша радість. — Вітюню, виручай! Дві контрольні з математики, три з теоретичної механіки та ще й реферат із діамату. Зробиш?

— А сам?

— Розумієш, із задоволенням, але час, час! Ти ж знаєш, як я вчуся. Без відриву. Коли хочеш, я тобі заплачу, скільки там воно вийде.

— Як тобі не соромно! — обурився я. — За допомогу товаришеві гроші брати? Не така я людина. Зрозумів?

— Звичайно, звичайно! Пробач, це я зайве ляпнув. Так перевтомлююся, що іноді й сам не знаю, що кажу. Ну, дякую за чуйність, дякую за безкорисливу дружбу! — Вітровієнко потиснув мені руку й кудись побіг.

Відтоді й пішло. На другому курсі я виконав для Вітровієнкі усі завдання з теоретичної механіки. Потім були деталі машин, гідромеханіка, електротехніка і двигуни внутрішнього згорання. Усі вечори я проводив за робочим столом і вже давно забув, коли останній раз був у кіно. Дружина бурчала, що я проміняв сім'ю на Вітровієнкі, і погрожувала плюнути на все й переїхати до матері.

— Він експлуатує тебе! — кричала вона, ковтаючи сльози. — Ти думаєш, що допомагаєш товаришеві? І Петрук допомагає? І Ведмідь? А дзуськи! Ви, дурні, сидите ночами, а він їздить на риболовлю, вештається по ресторанах і сміється над вами.

— Допомогати товаришеві — це наш священний обов'язок! — переконано говорив я, даючи дру-

жині зрозуміти, що її нападки на мене не увінчуються успіхом. Дружина грюкала дверима, після чого ми не розмовляли по кілька місяців.

Закінчивши десь на півдні переддипломну практику, Вітровієнко з'явився у відділі, сяючи посмішкою.

— Остання сходинка, — сказав він, — а там — диплом у кишені, й кінець нашим мукам.

— Так, — відповіли ми, — кінець — ділу вінець. Тепер усе залежить від тебе.

— Що ви, хлопці! — вигукнув Вітровієнко. — Навщо та скромність! Не применшуйте своїх заслуг! Ви ж не хочете, щоб з мого дипломного проекту потішалися нащадки? А вчусь я як?

— Без відриву, — підказали ми.

— То ж бо й е! Не кинете ж ви товариша напризволяще в скрутну хвилину. Тим паче, що йдеться вже про вашу честь: шість років тягли мене, і раптом я провалююсь. Кома ганьба?

— Нам ганьба, — сказали ми.

Вже сидючи на захисті диплома і слухаючи, як Вітровієнко плутається в наших розрахунках і схемах, я думав: «Господи, як добре, що у нього стільки справжніх друзів! Без нас він би з тріском провалився, і країна недоодержала б одного кваліфікованого спеціаліста. Все ж таки треба зрозуміти: людина вчилася без відриву од виробництва».

Між іншим, на бенкет з приводу успішного завершення курсу вищих наук Вітровієнко нас не запросив.

Олександр САЛЕНКО.

ВИПАДОК У МАГАЗИНІ

Мал. Я. КОГАНА

— Парле ву франсе? Спик ю інгліш? Шпрехен зі дойч?
— Ні, ні, мені тільки паляницю.

ЩО НАМ РОЗПОВІВ ГОРДІЙ ВАРЕНІК

Класики до того не причетні

— Хотів би насамперед застерегти: ні Гоголь, ні Шолом Алейхем до тих справ зовсім не причетні, хоч усе і відбувалося на вінницьких вулицях, що носять імена цих класиків. — Так розпочав свою чергову розповідь Гордій Вареник.

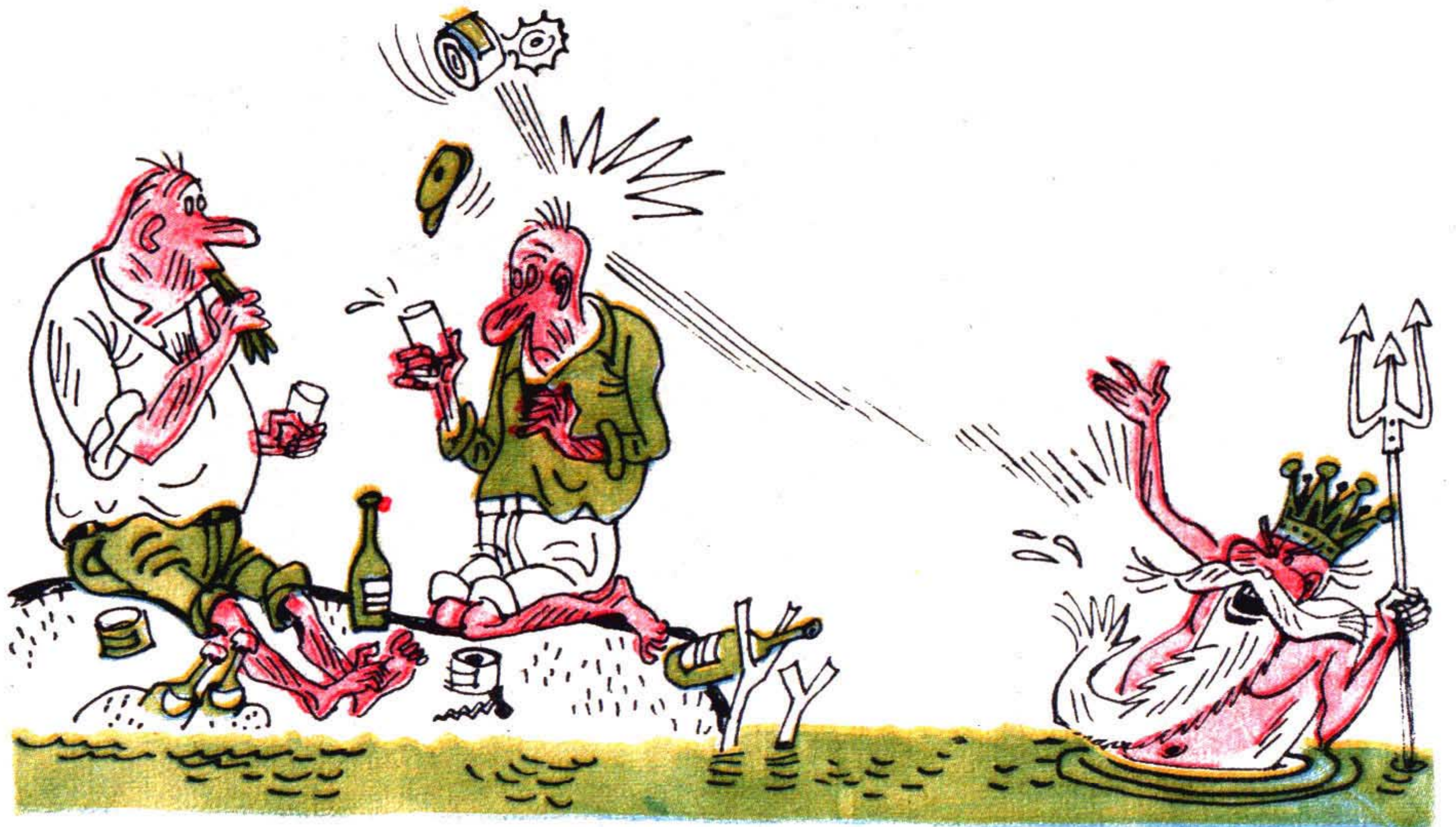
На вулиці імені одного класика — Шолом Алейхема — стояв будинок. Мав він табличку з номером вісім та два поверхи. Крім того, мав ще й електроенергію, водопровід, каналізацію. Віднести цей будинок до шедеврів архітектури (навіть при бажанні) важко було. Водночас віднести його до категорії аварійних (навіть при великому бажанні) теж ніяк не випадало, бо ще кілька років тому його солідно відремонтували. Та, виявляється, при великому бажанні все можна. Отож якимось дивним чином цей будинок попав у титульний список на капітальний ремонт. Хоч усім було ясно, що він ще може довго простояти, хоч надіслані для обслідування проєктанти дійшли висновку, що з усіх міркувань проводити тут капітальний ремонт недоцільно, — кошторис на 110 тисяч карбованців усе-таки було складено. І ремонтники приступили до роботи: знесли будинок геть і на старому фундаменті звели новий, значно більший.

Я, звичайно, обома руками голосую за нові будинки. Але завіщо, питаю вас, наклав головою старий, який міг ще довго служити? І при чім тут, даруйте, гроші, відведені на капітальний ремонт будинків? Насамперед аварійних. Які, до речі, є і у тій же Вінниці.

А на вулиці імені другого класика — Гоголя — під номером 12 «а» стояв одноповерховий будиночок на дві сім'ї. Теж не архітектурний шедевр. І теж не аварійний. І раптом з бурхливої ініціативи начальника обласного проєктного відділу інституту «Укрремжитлопроект» тов. Панича цей будинок теж було включено в титульний список. І одразу ж — як по-писаному! — знесли його до нульового циклу й почали зводити новий (причому, дещо більший).

Щоправда, тут розумні люди почали протестувати: навіщо, мовляв, у районі висотної забудови зводити новий одноповерховий палац на дві сім'ї? Хоч і з запізненням, але здоровий глузд переміг: будівництво припинили, зведені стіни розібрали. Тепер наче всі задоволені: на місці старого будинку — пусте місце, будуй, що завгодно; обидві сім'ї одержали квартири в нових будинках, а тов. Панич, завдяки бурхливому ентузіазмові якого загуло три тисячі державних карбованців, відбувся нарахуванням лише у 180 карбованців.

Але чому все-таки ці будинки проскочили в титульні списки? Невже, справді, тому, що в одному з них проживав головний інженер облжитлоуправління, а в другому — старший бухгалтер обласного проєктного відділу? Якщо це так, то я не можу знайти влучного слова, щоб достойно оцінити це. Схоже, що й вінницькі керівники теж не змогли підібрати відповідного слівця. От якби про це дізналися Гоголь або Шолом Алейхем, то вони, безумовно, підшукали б таке слово. Вони вміли. Класики ж бо!

Без слів.

І В НОСІ НЕ КРУТИТЬ

Кажуть: язик до Києва доведе. А мешканці с. Качанівки Підволочиського району на Тернопільщині впевнені, що до їхнього села доведе ніс.

Коли подорожнього, що вирушає до Качанівки з сусідніх сіл Іванівки, Чернілівки або Орхівця, у полі застає завірюха або й глупа ніч, — все одно він з путі не зіб'ється: нюхом чує, де Качанівка.

А в самому селі то вже просто нічим дихнути від пахощів, що розтікаються довкола із відкритих відстійників місцевого спиртзаводу.

Ніхто, значить, не заблудить. Правда, є

небезпека втритися у смердючій багнюці, де минулої весни застряла не одна машина. Але при дотриманні певної обережності можна уникнути й цієї халепи. Так що — порядок.

Директор того заводу Олександр Васильович Кокурін переконаний, що кращого повітря, ніж у Качанівці, ніде немає. Отож нічого, мовляв, витратитися на всякі там закриті відстійники... От якби директорові запахло чималим штрафом із власної кишені, у нього, можливо, й закрутило б у носі.

Вас. ШУКАЙЛО.

Дали перцю!

У № 6 «Перця» було опубліковано фейлетон «Чудеса телехапатії». В ньому йшлося про те, що у гуляйпільській районній газеті «Зоря комунізму» і у вільнянській районній газеті «Дніпровські вогні» (обидві газети на Запоріжжі) віддруковано майже однакові статті, тільки під різними заголовками. У «Зорі комунізму» стаття мала назву «Серед людей», а у «Дніпровських вогнях» — «Голос громади».

На підставі цього у фейлетоні стверджувалось, що, значить, в природі все ж існує якщо не телепатія, то, бодай, телехапатія. Бо чого б ото в різних газетах з'явилися однакові статті.

Авторські висновки виявилися пророчими.

Секретар Вільнянського райкому КП України т. Неверова повідомила, що фейлетон обговорювався на бюро райкому партії і на партійних зборах редакції та друкарні.

Виявилось, що зав. відділом сільськогосподарства редакції газети «Дніпровські вогні» т. Кучеренко хапнув готовеньку статтю з газети «Зоря комунізму» і видав її за свою.

Тов. Кучеренка знято за це з роботи і виключено з рядів КПРС. Цим дано наочний урок про шкідливість телехапатії.

Атракціони Перця

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

ПАН ЕКЗЕКУТОР СЕРДИТЬСЯ!

Нині Семен Мартович пішов до гміни¹ вдосвіта, коли дружина ще й не починала розпалювати в печі. Його чекала нагальна робота, тож не став дожидати сніданку.

— Най Лесь трохи згодом, — сказав він жінці — принесе мені щось перекусити.

Коли Лесь потрапив у вузькі сінці громадської канцелярії, зразу почув з-за дверей гучні голоси, суперечку. Чийсь різкий, пискливий голос погрожував:

— Пане війте, ви не даєте мені працювати! Вже десята година, а я товчуся без діла в цій затхлій комірчині, яку ви іменуєте канцелярією. Я доповім про це начальству!

— Бог з вами, пане, — виправдувався віт. — Хіба я вам бороню? Але я радий би почекати ще тиждень-два, най би люди обмолотилися трохи. Продадуть хлібець та й податки сплатять.

— Ого, я їх швидко піджену! — горойжився пискливий голос.

— Що ж, — зітхнув віт, — робіть, пане, як вам сумління каже. Можу вам дати двох десятників і фіру, аби було де фанти складати...

Лесь обережно прочинив двері. Перед вйтом стрибав, як маленький песик, якийсь панок і дзяволів, аж душився словами-криком. Хлопець прошмигнув повз нього до батька, що, нахмурений і сердитий, писав щось за столом; квапливо передав вузлик зі сніданком і тихо вислизнув до сіней. Не встиг він ще й зі сховид зійти, як його гукнув батько.

— Лесю, — шепнув він, — ти знаєш, де живе Павло Аннюк? От і добре. Біжи-но, сину, до нього і скажи, що в селі ексекютор з'явився. Фантувати буде!

— Отой, дедику, що в гміні?..

— Цить, бо ще почує до лиха, — сипнув сина за рукав батько. — А потім махнеш ще до Гриця Макуловича і Дмитра Поповича. В них теж не доїмки. Може, ще встигнуть якось пририхтуватися...

Лесеві не треба було довго розжовувати. В селі навіть малеча боялась ексекютора, бо ним батьки страхали неслухняних частіше, ніж чортотом. Почувши сердите: «Аби вас здикатор ухопив!», дітляшня сахалась, забивалась у кутки і звідти тільки оченятами злякано блимала. Навіть дорослі менше боялись жандарма, ніж ексекютора. Бо жандарм що? Зацідять хлопкові кулаком у зуби або гучне прикладом по крижах — та й по всьому. Мужикові до цього не звикати, бо його з діда-прадіда всяка наволоч норowitz ударити. Ну, а від ексекютора, як від смоли, так легко не відчепишся. Коли попадеш йому в руки, то обдере до нитки та й пустить по світу в самих постолах!..

Лесь застав Павла Аннюка на хаті. Він сидів на стрісі і пошивав причілок сніпками, що їх подавала дружина вилами.

— Вуйку Павле, здикатор у селі! — крикнув хлопець.

— А щоб він запався під землю! — закликав пошивальник і вмить зсунувся зі стріхи, наче скотився з неї.

Це був ще молодий, дужий, невисокий чоловік з розпатляною рудою чуприною і вузькими, на смішуватими очима. Його язика боялись багачі, як вогню, і намагались не попадатись Павлові на очі. Хоч нестатки в його хаті не переводились, у відчай він ніколи не впадав.

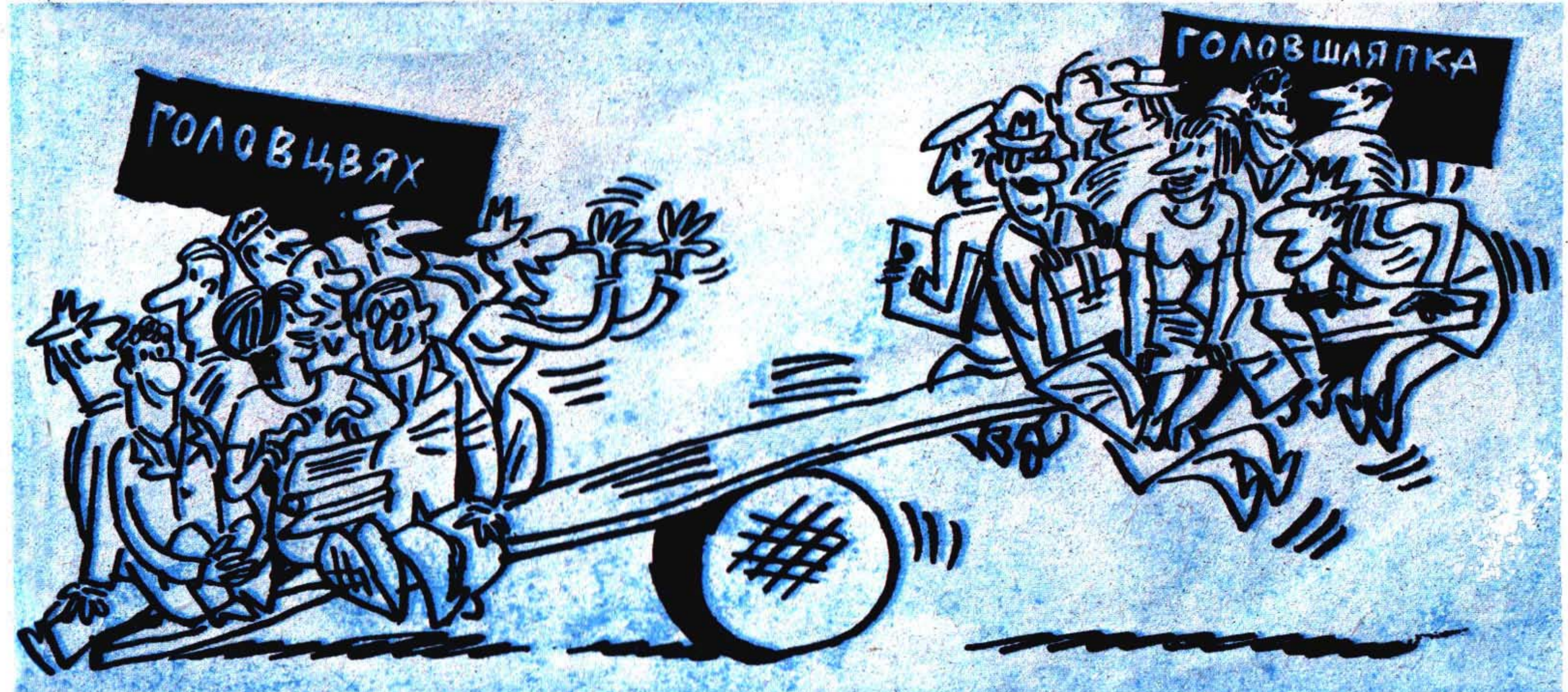
— Ну, я біжу далі, — заспішив Лесь.

Карусель (для літунів).

— Біжи, хлопче. Рости великий, що-с попереди! — І до жінки: — А де наші гороб'ята?..
— Хіба ж їх у хаті втримаєш? Десять повиялись по селу...
— Треба їх скликати, бо самі ради не дамо. — Він заклав три пальці в рот і двічі свиснув, аж у вухах заляцало.
Невдовзі з городу, з вулиці, з сусідніх садків і дворів — з усіх боків почали злітатися Павлові «горобенята», такі ж рудоволосі, як батько, і чорноокі, як мати.
— Федю, — скомандував Павло найстаршому, — бери телечку на волонд і жени мерці на пасовисько! Ти, Петрусь, поженеш овечок на толоку! Парасю, набери в решето трохи висівок, склич курей до стаєнки і всіх полони в мішок! А решта — гайда до мамі! Поможете їй повиносити все з хати!
— Ой, бідна ж моя головонько! Де ж ми з тими лахами подінемося?..
— До Тодора Шинкарука віднесемо. Я вже з ним давно домовився, бо знав, що нас це не мине, як свиню нині. Свої люди не викажуть, а той рабінник до нього не попереться, бо Тодор вже податки сплатив.
...Коли через годину ексекютор і два десятники зайшли на Аннюкове подвір'я, господар знову сидів на хаті і пошивав стріху.
— Ану, зляз і рихнуть п'ятнадцять ринських², — запинав панок до Павла. — Гроші маєш?..
— Грошей не маю, — спокійно відгукнувся з покрівлі Павло. — Зате вошей — хоч другим позичай. Можу, й вам, паночку, трохи вділити.

— Пся крив, — вилаявся ексекютор і затупотів ногами. — Зляз, хаме, і веди до хаги, фантувати буду!
— Я свої покої ніколи не зачинаю — заходьте! — явно глузуючи, говорив Павло. — Тільки витрайте добре ноги, аби не запаскудити килимів у моїх хоробах.
— Не злізеш? — пинився панок.
— Нема коли, паночку. Он хмариться, може, дощ буде, а в мене ще причілок не пошитий.
— Пішли! — кивнув ексекютор десятникам і перший ступив у сні.
— Як угледите в світлиці ще якусь мишу, що дереться по стінах, то випустіть надвір, аби не здохла з голоду! — кинув їм навздогін Павло.
Ексекютор квапливо переступив поріг і оторопіло поздакував. На нього війнуло такою пустою, як після погрому. Лише в кутку стояла сиротою перехняблена лежанка, прикрита дірватою веретою, та ще з божниці сувородивились на нього лики святих, засиджені мухами.
— Невже він у цьому свиношнику живе? — спантелічено озирнувся на десятників панок.
— Як видите, пане. Голій Павло, гей сокіл. Що в нім та й на нім — ото й усе.
— А з чого він їсть? Ні ложки, ні миски...
— Ого, аби що! Мужик і з цебра нажереться!
— Гм, та я тут і цебра не бачу... Пся крив, хлоп гірше худобини живе!..
Він ще заглянув для чогось у піч, під лежанку, з огидою зирнув на загіджені ікони, сплюнув і прожогом вискочив за двері.
— Ну, паночку, — змуцався й далі Павло, — як вам мої горниці припали до густу?..
— Якщо до місяця не заплатиш податку, хату зліциту! — роздратовано крикнув ексекютор.
— Х-ха, а хто таку буду купити? — засміявся Павло. — А коли знайдете такого дурного, то не баріться, паночку, бо ще до лиха вона отуди-о, в яр, ноги задере!..
...Від'їжджаючи з села, ексекютор сказав писареві:
— Ваша Торговиця — це кубло жebraків, хитрунів і гультьяїв! За всенякий день мені вдалось лиш три кожухи і п'ять спідниць зафантувати. Та й ті мілтю побиті. Якщо власники не викуплять їх, то на них ніхто не поласиться й за безцінь. — Він стиснув кулак і люто погрозив: — Ну, та я ще до ваших мудрагелів доберуся!..
З тим і поїхав.

Хто кого переважить (рекомендується грати після скорочення штатів).

Гойдалка (для критиків).

Редакційні бувальщини

ВІЗИТ „НОВАТОРА“

Якось заходять двоє. Жінка і чоловік. Обоє ще молоді, симпатичні. Тільки обличчя в обох якісь стурбовані.

— Сідайте, будь ласка. Що у вас?
— Ось, читайте! — жінка витягла з сумки і подала мені потертий примірник «Перця».

Беру журнал. Читаю те місце, куди показала жінка. Переді мною невеличкі гуморески Лавріна Грохи, охрещені малолітражками. Першою стоїть «Новатор».

— Вам не подобається? — перепитую відвідувачів.

— За що мене так? На якій підставі? — скоплюється збентежений чоловік.

Починаю догадуватися. Сміюся.
— Це гумореска. Художній твір, — пояснюю.

— До вас це не має ніякого відношення. Герой тут вигаданий...
— Як вигаданий? А прізвище ж — Сироватка? — знову жінка.

— Ну й що?

— Так і він же — Сироватка, — показує на свого чоловіка. — В журналі Леонід і він же Леонід. Та ще й новатор. От вам і «вигаданий».

— Тут таке діло, — перебиває жінку Леонід Сироватка. — Я працюю на Яготинському цукрозаводі. Маю справу з технікою. Ну, звісно, і новаторством доводиться займатися. Маю за раціоналізацію подяки, премії. А тут з'являється «Перець», 12-й номер. А там, як ви кажете, гумореска «Новатор». А в тій гуморесці розповідається, як Леонід Сироватка винайшов спосіб добувати... сир з вареників.

— Уявляєте, що зчинилося в Яготині? Там же один одного з пельюк знає, — втрутилася жінка.

— Еге ж, одразу й пішло, — вів далі чоловік.

— Читали, як нашого Сироватку в «Перці» прописочили? Ха-ха!» «А ми й не знали, що він такий майстер сир з вареників виколупувати. Ха-ха!»

— Навіть начальство моє почало якось не так дивитися, — пояснив Леонід Кирилович, — мовляв, написано про тебе в пресі, доведеться обговорювати.

— Можемо дати довідку, що то написано не про вас, — заспокоюю своїх відвідувачів.

— Еге, як би ж то таку, щоб не кожному окремо показувати, а всім яготинцям одразу, — зітхнув Леонід Сироватка. — То було б діло.

І вирішили ми написати про це в журналі. Нехай це й буде офіційною довідкою про те, що отой Леонід Сироватка з гуморески «Новатор» не має нічого спільного із Леонідом Кириловичем Сироваткою із Яготинського цукрового заводу — справжнім новатором, що користується пошаною і повагою серед людей.

Що ж стверджуємо та доводимо до відома всіх яготинців?

Від імені «ПЕРЦЯ»

І. СОЧИВЕЦЬ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Останнім часом заступник голови правління колгоспу ім. XX парт'їзду І. Т. Гондза тільки те й робить, що вносить гроші в касу артілі. То взяв було з ферми майже надурняк двох кабанчиків на 120 кг живої ваги. А оце він з них гроші. То побив колгоспну легкову машину, відремонтував за рахунок артілі. А недавно розрахувався за це власними грішми...

Можна подумати, що в чоловіка прокинулася совість, що йому стало соромно перед громадою. Але насправді воно трохи не так. Совість у заступника голови не прокинулася. Йі розбуркали. Крижопільський районний комітет народного контролю (Вінницька область) розслідував листа, одержаного нами, і примусив І. Т. Гондзу розплатитися з колгоспом.

У свою чергу і колгосп розплатився з ним. І. Т. Гондзу звільнено з посади заступника голови правління.

¹ Гміна — громадська управа.

² Ринський — австро-угорські гроші.

Чому я не виконав завдання

(ЗАМІСТЬ ПОЯСНЮВАЛЬНОЇ ЗАПИСКИ)

1. З ЧОГО ПОЧАЛОСЯ

Завдання у мене було просте. Поїхати на Миколаївщину та написати фейлетон про занедбані колгоспні ставки.

Дорогою до Вознесенська розговорився з людьми, розповів, куди їду і чого шукаю.

— А ви їдете у Щербані, до Рябошапки, — посміхнувся якийсь чоловік. — Там і ставок знайдете і ще дещо...

Послухав я поради. Поїхав у Щербані.

2. ЩЕРБАНИ І РЯБОШАПКА

Щербані — село. Рябошапка Микола Миколайович — голова колгоспу ім. Кірова у цьому селі. Щербанів не можна собі уявити без Рябошапки, як Рябошапку не можна собі уявити без Щербанів.

До Щербанів Микола Миколайович був інженером-лісоводом. У Щербанях Микола Миколайович став знатним головою колгоспу. З Щербанів слава про нього покотилася по всій Україні. І тепер люди з повагою кажуть: «Зустрів Рябошапку — зніми шапку».

Щербані до Рябошапки — відстале село. Колгосп з мізерними прибутками, колгоспники — з малими заробітками.

З Рябошапкою колгосп розбагатів, колгоспники стали заможні. А Щербані... Щербані з Рябошапкою — не село, а писанка. Там, де протікав рівчак, у якому не вистачало води, щоб напоїти худобу, нині виграє хвилями 670 гектарів штучного озера. І «напуває» те озеро 400 гектарів колгоспної ниви. Щербані з Рябошапкою — це двоповерхові житлові будинки, газ, водопровід; це асфальтовані вулиці з тротуарами, обсадженими туями і трояндами; це денне освітлення на вулицях, комбінат побутових послуг, готель, їдальня, пекарня, нова лікарня, нова школа, музична школа, нова людина...

Колись люди тікали з Щербанів. Тепер «тікають» у Щербані.

Інженер одного миколаївського заводу І. Ф. Чижов приїхав у Щербані з шефською допомогою. І так вони йому до вподоби припали, що повернувся в Миколаїв тільки для того, щоб забрати сім'ю. Тепер Іван Федорович — головний інженер колгоспу.

З радгоспу у щербанівський колгосп прийшов головний агроном В. І. Гуляк. Щербанівці люблять його, шанують його і кажуть про нього:

— Дуже здібний спеціаліст, мила людина, тільки зовсім не говіркий і шофера собі такого ж вибрав... Якимось питаємо шофера: «Ну, про що ж ви сьогодні цілий день з Василем Івановичем говорили?» «Про пшеницю», — відповідає. «А як це було?» «Та коли ми надвечір підїхали до лану, я сказав: «Хороша пшениця». А Василь Іванович відповів: «Еге ж...»

3. ДЕ ДОБРОБУТ — ТАМ ЗДОРОВИЙ ПОБУТ

У Щербанях зустрів я одного чоловіка. Приїхав до когось в гості. Стояли ми на березі озера. Недалечко колгоспники витрушували з невода коропів.

— Господи! Така закуска! — зітхнув чоловік. — Ну, тут, мабуть, хлопці дудлять цілими цеберками... А в них ще й теплиці є. Цілий рік свіжі огірки й помідори...

Що в Щербанях «дудлять цілими цеберками», я не думав. Але думав, що все-таки зустріну на вулиці хоч одного п'яного. Та сподівання мої не справилися. Вечорами лунало по селу «Цвіте терен, терен цвіте», «Летять, ніби чайки». Чути було зітхання баяна, дзвінкий дівочий та юнацький сміх. Але «Шумел камыш, деревья гнулись» не було чути. І ніхто не гнув отими словами, від яких комарі дохнуть.

Вранці я жартома сказав Миколі Миколайовичу:

— Сумно у вас. Ніхто за весь вечір не дав мені по шиї, ніхто навіть не вилаяв.

А ось це і сам М. М. Рябошапка.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Микола Миколайович посміхнувся. Але не встиг мені відповісти. До кабінету увійшов колгоспник.

— Миколо Миколайовичу, — благав він. — Допустіть до роботи. Присягаюся вам, що в рот більше не візьму.

— Ні! — сказав твердо Микола Миколайович. — Присягалися ви вже не раз.

— То хоч до свиней допустіть.

— А ви думаєте, свині приємно, коли на неї перегаром дихають?

— Присягаю, що в рот більше не візьму. Не вірите? Натє ось зобов'язання...

На клаптиковій паперу було:

«До правління колгоспу ім. Кірова від колгоспника Н...»

Якщо я з'явлюся напідпитку на роботу або в громадському місці, зобов'язуюся сплатити 250 крб. штрафу...»

Микола Миколайович посміхнувся у довгі козацькі вуса:

— Добре. Ідіть на свиноферму підсобником... А там побачимо...

4. БЕЗ ШТАНІВ ЧИ У ШТАНЯХ

Коли Миколу Миколайовича Рябошапку питають, з чого він розпочинав своє головування, він жартує:

— З кіно. Купив кіноустановку. Щоб решта людей із села не розбіглася. А потім за воду взявся. Ставок почав закладати. Одні сміялися, що у цій балці буде води, як на долоні волосся. Інші застерігали: «Дивися, бо колгосп без штанів залишиш...»

Зараз «штани» колгоспу ім. Кірова такі, що кілька колгоспів у них можна зодягнути. Механізовані ферми, майстерні, механізовані зерноскосища. Парникове господарство, олійня, млин, консервний завод, потужна зрошувальна система, 133 трактори, 56 вантажних автомобілів, 447 виробничих електродвигунів...

Описувати детально всі щербанівські досягнення нема потреби. Наведу лише куценьку розмову з щербанівським старожилом.

— Дідусю! Як ви думаєте, у чому секрет успіхів Рябошапки? До нього ж також були голови...

— Ет, сину. Рябошапка — це голова. А то були присідателі. Крок ступить і присідає, аби не перепрацюватися...

5. ТО ЧОМУ Ж Я НЕ ВИКОНАВ ЗАВДАННЯ

Запевняю редколегію, що я у цьому не винен. Перш за все винен отой чоловік, що спровадив мене у Щербані. Якщо він навмисне хотів зірвати мої плани, то хай йому добре гикнеться. Я йому вибачаю. Бо те, що я побачив у Щербанях, не скрізь і не завжди побачиш.

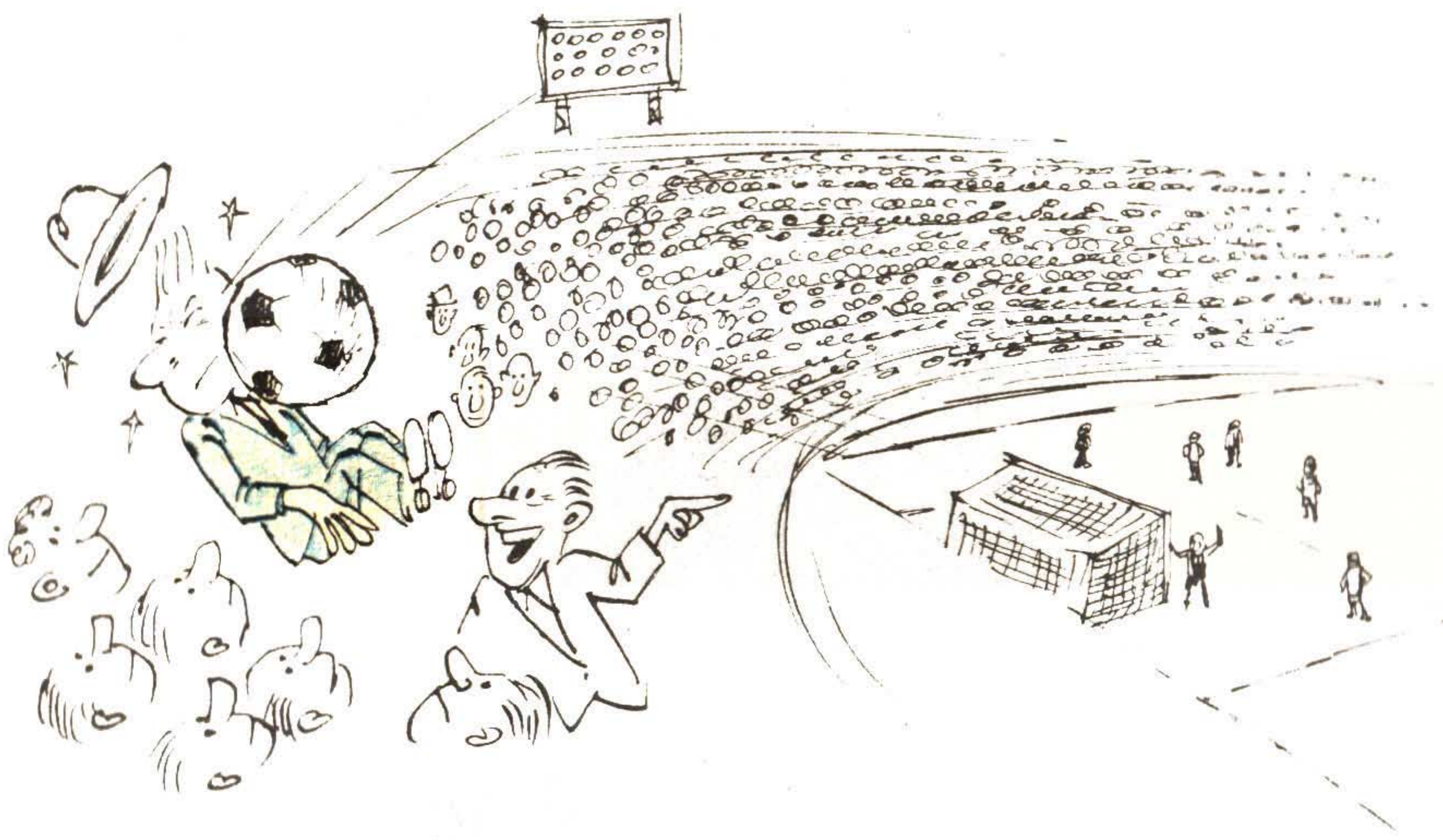
Тиждень я лупав очима, охкав від здивування, захоплювався і не зглянувся, як термін відрядження закінчився. Коли вже виїхав зі Щербанів, довідався, де є на Миколаївщині ставки, «жабі по око». Дізнався, що деякі безгосподарники ставки позапускали, а інші зовсім повипускали. Та не було коли вже до них їхати. Просити ж редколегію, щоб мені продовжила відрядження, незручно. А самочинно діяти не міг.

Та розумію, що завдання є завдання. І виконати його не відмовляюсь.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

с. Щербані
Вознесенського району
Миколаївської області.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— А ти казав, що твої ніколи не мажуть!..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Вовченя У-у жило в таких темних лісових хащах, що й сонця не бачило. От якось воно гарненько поснідало, одразу похоробрішало й на галявину вискочило.

Зирк туди, зирк сюди — чи нема часом якоїсь небезпеки?

Аж глип — позаду на землі щось темне, якась пляма, на вовка схожа.

У-у — загарчало, як і годиться вовченяті, що мріє вирости дужим вовком!

— Ти хто така?

Мовчить пляма.

У-у вишкірило білі ікла:

— Ось я тебе вкушу!

А пляма мовчить... У-у подумало:

«А чому Вона мовчить?.. Може, Вона сильніша від мене?.. То я краще втечу!»

↑ У-у помчало вперед.

Озирається — не відстає пляма. Женеться!

З переляку У-у влетіло у тернові кущі, покололо собі писка. Та так боляче, що аж через голову перекинулося...

Дивиться — що таке? — пляма вже попереду...

— Ага! — зраділо У-у, — то ти боїшся мене!

Навіть про свого поколотого писка забуло — ану за плямою! От-от наздожене її!..

Ще дужче біжить вовченя — і пляма дужче!..

Зморилося вовченя, перепочити сіло.

І пляма сіла перед ним. Теж відсапується...

Вовченя зробило крок — і пляма крок зробила.

У-у клацнуло іклами — і пляма одразу клацнула...

«А-а-а, — розсердилося вовченя, — вона ще й знуцається з мене!.. Та я тобі, знаєш що зараз зроблю!»

Поблизу була річка. Вовченя з берега просто у воду й пірнуло.

Трохи лапами побовтало й до берега подалося.

Глип у річку, аж пляма вже на воді! Сидить собі, наче нічого й не сталося...

— Начувайся! — заволато розлючене вовченя. І знову в річку стрибнуло. — Тепер я неодмінно тебе побудуся!

Сидить собі на дні й бульки пускає: «Нічого, то нічого, що я бульки пускаю! — саме до себе каже. — Зате отієї халепи не матиму!»

Аж ув очах у вовченяти зелені вогники пішли...

Витягло його на берег Бобренья, що саме тоді під водою веслувати своїм хвостом училося.

— Ти чого на дні так довго сиділо? — питається.

— Та оту темну пляму, що не відстає від мене, втопити хочу! — сердито буркнуло мокре У-у.

Бобренья аж лапками за живота взялося:

— То ж тінь! Це ж сонечко світить! Тому й тінь. І від тебе, і від мене — ось бачиш? А в лісі, де немає сонечка, й тіні немає.

— Дякую! — сердито кинуло У-у.

Побігло воно до лісу, підібгавши хвостика, страшенно невдоволене собою. Де ж це бачено: вовченя за власною тінню ганяється! Всі ж сміятимуться!

Залізло У-у в хащі й переживало аж до ночі. А коли на небо викотився місяць, вовченя вдруге на галявину подалося. Гульк — аж поруч ізнову тінь. Та ще чорніша. Справді страшна!

Але вовченя вже не злякалося й не розсердилося.

— Це ж тінь від місяця! Та була від сонця, а ця — від місяця!.. У-у-у! Яке я розумне вовченя! — запишлося воно.

І одразу почало складати пісеньку:

Вовченя віднині —

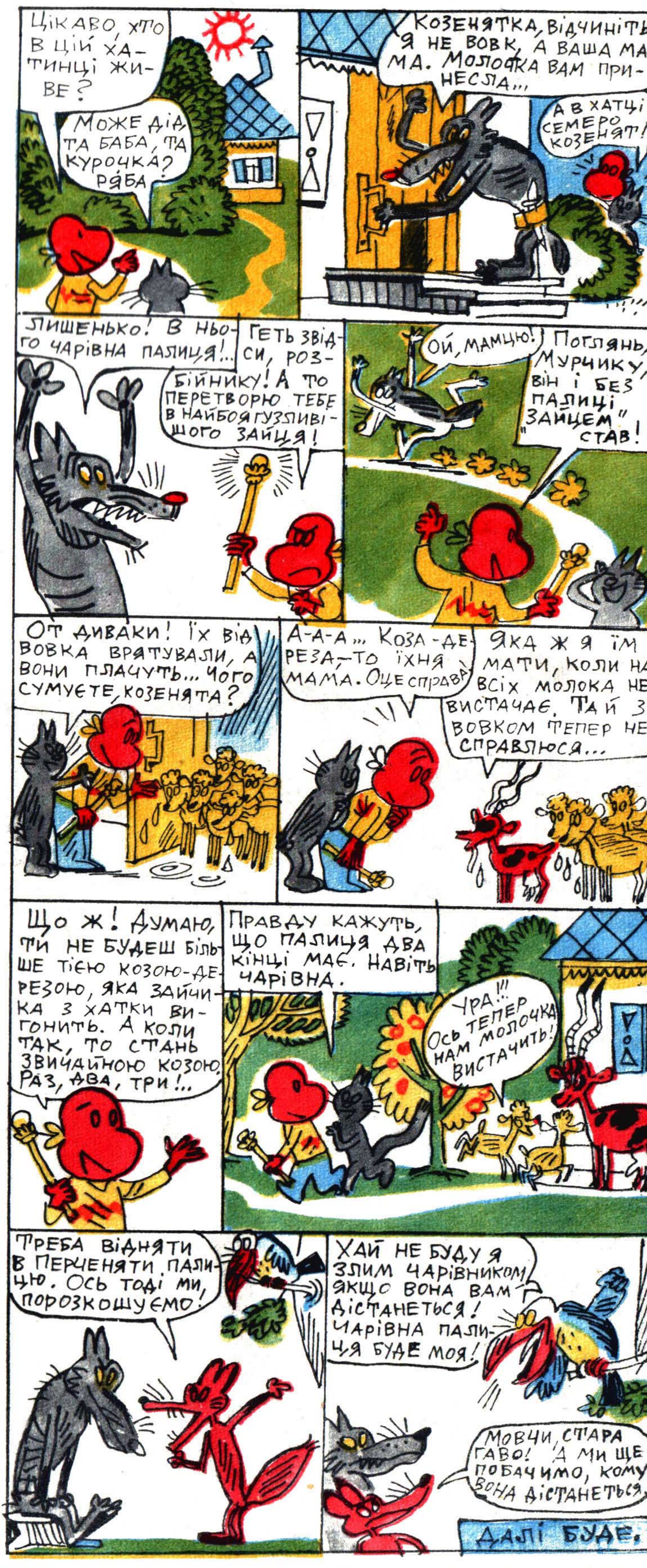
У-у, у-у!

Не лякатиметься тіні —

У-у, у-у!

Ой, при місяці, при сивім —

У-у, у-у!

Вовча пісенька красива —

У-у, у-у!

Отак доскоху наспівавшись, вовченя У-у саме собі сказало: «На добраніч!» Лягло під старим корчем і заснуло...

Юрій ЯРМИШ.

ВОВЧЕНЯ ПЕРЧЕНЯ

Хто такий Декамерон?

МОНОЛОГ КООПЕРАТОРА

Що не кажіть, а торгівля на селі — не проста штука. Клопітка. Спробуй нині у нас на Сумщині продати немодні босоніжки або штани кльощ. А дзуськи! Усі хочуть модно вдягатись. Такі часи!

Єдина розрада для кооператорів — книжкова торгівля. Це нам як насіння лузати. Воно й справді, книга — товар добрячий. Для неї мода не страшна. Поклади у підсобку — лежатиме роками. Але й у такому легкому ділі треба кебету мати.

Бо часом надумає хто перевірити: «Ну як у вас книжкова торгівля?» То відповідь може бути тільки одна: на висоті! Я у селах буваю — знаю.

Он як ловко торгує книжками завідувачий Кровненським сільмагом Сумського району І. Лукаш. Цікаво, із вигадкою. Своїх земляків він привчає читати тільки на свята, завозячи книжки у магазин до 8-го березня або до Першого травня. Решту року оті... як їх... книголюби можуть переказувати прочитане одне одному.

Ще краще організував торгівлю голова правління Вовнянського сільського споживчого товариства Шосткинського району О. Доля. ССТ обслуговує чотири села, і в жодне з них цього року не завозилось книжок. Той Доля і справді голова! Чого, питається, везти нові книжки, коли ще не скрізь продали старі.

Воно, правда, і там є несвідомі люди. Директори шкіл, наприклад. Як здіймуть гвалт: «Ми не можемо нічого купити для преміювання учнів!» Та Доля на провокації не піддається. Не великі пани. Якщо їм так треба, нехай ідуть по літературу у Шостку. До неї рукою подати — сорок кілометрів.

Звичайно, книжками торгують не тільки у промтоварних чи продовольчих магазинах, де їх, бува, (як у Середино-Будському районі) і не побачиш за жіночими сорочками або ящиками з макаронами. Чимало на Сумщині й спеціалізованих магазинів.

Ну, як не згадати добрим словом книгарню у селі Річки Білопільського району! До такого магазину, як у Річках, просто приємно зайти. Чого тут тільки немає! Є навіть куточок, де написано: «Книга — кращий подарунок». І на полиці одна кулінарна книжка — «Солодке печиво».

Романів, правда, малувато, і дитячої літератури як кіт наплакав. Та воно й таке сказати: тих дітей тепер більше, ніж книжок. На всіх не настанься.

Кому я тільки дивуюсь — так це покупцям. Ото наробляться за день, то годилося б і полежати або чарку хильнути, — так ні, сунуть до прилавка. З одного боку, конешно, добре, що всі тепер грамотні. А з іншого — від таких книгоїдів сама морока! Як запитують щось зненацька, не знаєш, що й відповісти.

Один, пам'ятаю, усе добивався:

— Чи не було у вас Декамерона?

Ви чули — Декамерона! Не знаю я ніякого Декамерона! У нашій системі такий не працює.

У тих же Річках, при мені було, зайшов до магазину якийсь розумник.

— У вас на полиці четвертий том «Життя тварин». А де інші томи?

Перший, другий...

— Нема, — каже завідувача.

— Чому нема? — не відступає причепа.

То завідувача йому враз утовкмачила:

— Раз у нашому магазині нема, значить, видавництво іще не випустило. Шукає, хто б написав.

Кадри у нас, що не кажіть, добрі, грамотні. Ота завідувача Річківською книгарнею вісім класів скінчила. А був я якийсь у Сумській облспоживспільці, то чув: на 18 районів аж сім райспоживспілок та баз мають інструкторів із спеціальною освітою!

Тож із такими кадрами можна ого-го які діла робити! І ми робимо.

Спробуй-но хто закинути, ніби кооперації більше пече торгівля горілкою, ніж книжками. Не вийде! Нас голіруч не візьмеш. Сам голова облспоживспільки тов. Чеканський не червоніє за торгівлю літературою. Книжки на полицях лежать? Лежать. А асортимент — за це, слава богу, ще ший не мильять.

І якби ото, кажу, не драгували настари: «Де новинки поезії? Де класики? Чому у селі не купиш потрібного довідника?» — то кращої роботи, як у нас, годі й шукати.

Бо воно ж таки й усвідомлювати приємно: ти не хвости волам крутиш, а несеш у маси культуру.

...Цікаво б усе ж дізнатись: що то за один — Декамерон?

Записав Л. ШИЯН.

Сумська область.

Ласло ФЕЛЕКІ

САМОАНАЛІЗ

ГУМОРЕСКА

Раннього ранку, о пів на шосту, в одній з квартир на вулиці Ракоці задзвонив телефон. Літній опецькуватий чоловік невдоволено протер очі, солодко позіхнув і, крякчучи, підійшов до апарата.

— Алло! — похмуро буркнув він у трубку.

— Це ви, докторе Чонарді? — запитав незнайомий голос.

— Так, я.

— Ви — брудний покидьок!!! — і в трубі клацнуло.

Чоловік ще кілька разів гукнув «алло» і сердито брязнув трубкою. «Недобре почався день», — подумав. Цікаво, що означає ця образа? Хто дзвонив? Кому не ліньки було встати вдосвіта лише для того, аби його, юрисконсульта великого підприємства, обізвати покидьком?

Невідомий примусив доктора серйозно замислитись. Його вже менше цікавив співрозмовник — більше доктор Чонарді. Вперше за довгі роки спробував аналітично оглянути себе. Справді, яке місце він посідає у суспільстві, яка від нього користь людям?... Тут задзвонив телефон, і незнайомий голос знову запитав!

— Це ви, докторе Чонарді?

— Так, я.

— Ви — брудний покидьок!!!

— Гречно дякую, — випалкв доктор.

— За віщо? — здивувався невідомий, але трубки не поклав.

— Важко одразу сказати. Маєте трохи вільного часу?

— Хоч відбавляй.

— Розумієте, — зітхнув Чонарді. — Життя — досить дивна штука. Доля іноді користується незвичними методами, аби примусити людину замислитись над собою. Ти спокійно животієш, відгородившись од навколишнього типовим самообманом, що його називають чистою совістю, аж раптом із невідомого світу, без попередження, хтось гукне на вухо таке, що проникає у найвіддаленіші куточки душі. Ти з переляку обурюєшся, потім впадаєш у самоаналіз.

— Алло! Що ви там мелете? — перебив його невідомий. — Я по-ідіотському пожартував. Просто заглянув у телефонний довідник і натрапив на вас. Повірте, цілком випадково.

— Це вам лише так здається, — сказав Чонарді з притиском. — Людина — сліпе знаряддя у руках долі — ніколи не знатиме достеменно про своє призначення. От, приміром, ви — невідомий виконавець якогось наказу згори. Кожна людина, яка логічно мислить, — детермініст. Доля буквально жонглює так званими випадковостями, даючи людині ілюзії, ніби вона вільна діяти на свій розсуд. І може статися, що коли людина цілком

переконується у власній безвідповідальності, незначимості — вона найближче до суті.

— Але ж, зрозумійте, це був лише нерозумний жарт. Не хочу я копирсатися у вашому житті...

— Ви — ні, а вищі сили — хочуть, і перед ними ми безсилі. Який могутній заряд у правді, коли хтось наважується її висловити. Та найменше кажуть її в очі тим, хто найбільше потребує цього. Уявіть собі, яке чудове життя одержало б у спадок людство, коли б відомим з історії чудовиськам, тиранам хтось раннього ранку крикнув на вухо, хто вони є насправді. Кровопивці, жорстокі сокирники, вішателі, а не те, чим уявляють себе зі слів рабів-лакуз. Можливо, й задумалися б. Світанкова тиша спонукає до цього.

— Перепрошую, я не порівнював вас із...

— Широ вам вдячний, — вів делі Чонарді. — Сподіваюсь, і підстави для цього не маєте. Я ніколи не бажав людству зла. Та в кожній людині є на душі пляма, про яку вона воліла б забути, щоденно обманюючи себе. Так було й зі мною, але, дякувати вам, тепер сміливо дивлюся на свій ганебний вчинок.

— Який вчинок? — поцікавився невідомий.

— По телефону якийсь незручно

розповідати, але вам... Адже це ви відкрили мені очі на оте драматичне становище, у якому я опинився.

— Докторе, повірте, я не хотів... — заїкався співрозмовник.

— Не просіть прощення. Нема за що. Ваш дзвінок став для мене ніби сигналом із чистилища. Мабуть, я ще зможу вийти на світлий шлях. Не все втрачено. Ви врятували людину від загибелі! Чи відчуваєте, що ви обдаровані надприродною силою? — пророче лунав голос юрисконсульта.

— Гм, цікаво, — прошепотів невідомий. — Але ж я справді...

— Облиште скромність. Коли усвідомите всю грандіозність зробленого для мене, — пишатиметесь собою. Будьте моїм гостем, і сьогодні ж.

Довго ще Чонарді вмовляв невідомого. Зрештою, вирішили зустрітись о п'ятій у кав'ярні, що навпроти фонтану.

...За столиком сидів молодик з надміру довгим волоссям. Угледівши доктора, підвівся йому назустріч:

— Це ви, докторе Чонарді?

— Я, друже мій! — відповів доктор, і раптом дав молодикові такого ляпаса, що той простягнувся на підлозі. — Телефонохуліган!

Переклад з угорської
Олександра МАТЯЦКА
та Василя ВАРОДІ.

Малюнки з журналів: «ВОЖИК» (Мінськ), «ХОРПУШТАК» (Душанбе), «ЧАЯН» (Казань), «КІРПІ» (Баку), «КІПЕРУШ» (Кишинів), «ХЕНЕК» (Уфа).

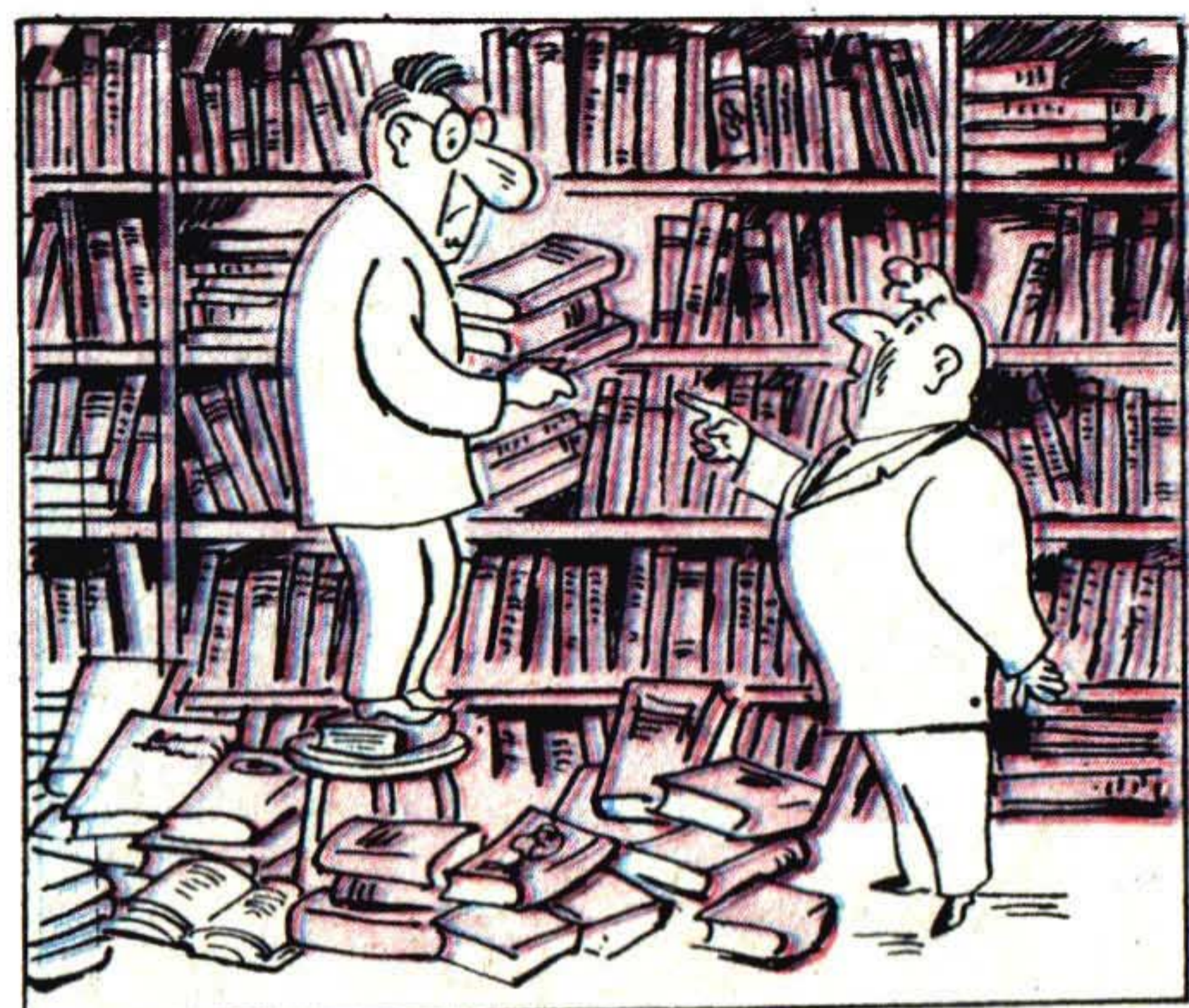
— Покажи щоденник.
— У мене його Юра взяв, щоб налякати батька.

— Оце кров — чистий спирт!

— А у вас велика сім'я!
— Я, Ганно Іванівно, ще нежонатий.

— Ти якусь цитату шукаєш!
— Та ні, від жінки десятку сховав.

— Подумати тільки, такий велетень, а, кажуть, походить від мухи.

— Тату, а цукерків приніс!
— Почекай, синку, ось перейду на кондитерську фабрику, тоді вже носитиму...

— Не бійтеся — він не кусається.

ЖМЕНЬКА КОЛЮЧОК

Копаячись у собі, тільки бруднився.

— Якщо у тебе вийшло двічі по два — п'ять, не переконуй всіх, що ти новатор.

— Праця передчасно зігнула його. Працюючи продавцем, зловживав продавцем з-під прилавка.

— Захищаючи дисертацію про користь грецьких горіхів, боявся, як би його не розкусили.

Борис БАБАНОВ.

Щоб відійти подальше від гріха, іноді буває досить лишитися на місці.

— Щаблі зростання: був немовлям — смоктав палець, змужнів — з пальця висмоктував.

— Її девіз: «Найкраща путівка в життя — путівка до санаторію!»

— Дехто, перемігши себе, відчуває гіркоту поразки.

Хильнути горя можна й не розкриваючи рота.

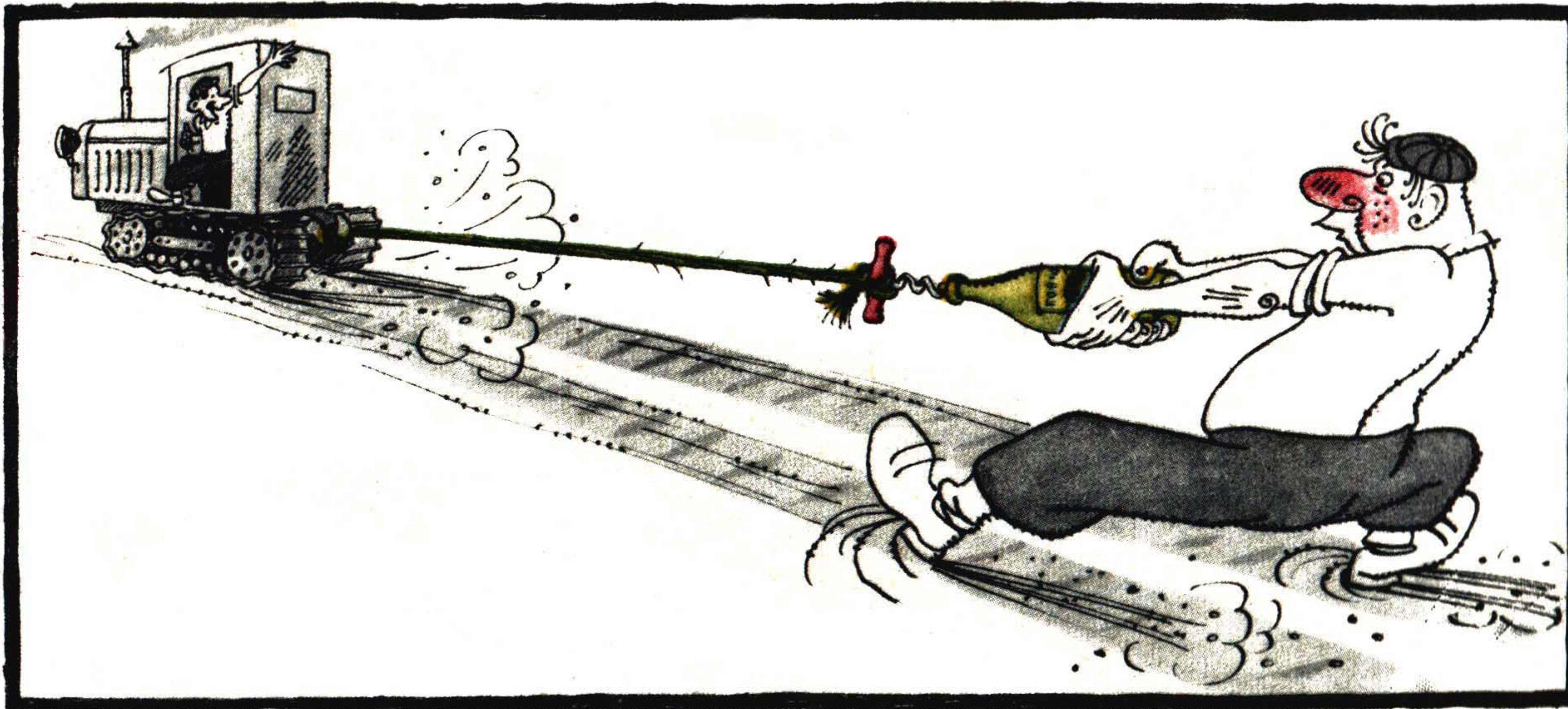
— Автор істеричних романів.

— Час іде непомітно, якщо не маєш часу позирати на годинник.

— Стаття втратила гостроту: в редакції її довго відточували.

— Злісний аліментник: «Давати дітям гроші? Хибний метод виховання!»

Болеслав БАРТАШЕВИЧ.

Механізація трудомістких процесів.

Колонка графомана

«Надсилаю Вам два своїх вірші. Прошу пореагуйте над ними, чи здатні вони до друку. Вірші житейні-правдиві.

Г. А.
Хмельницька обл.»

— Стараємося, реагуємо. Реакція виходить негативна.

«Якщо у вільний час я написав таку байку, і один мій товариш підказав, щоб я її надіслав до вашого журна-ла...

...Вкажіть, вірніше повідомте мене листом і вкажіть мої недостатки, може у мене появляться здібності взяти участь у Вашому журналі.

С. М.
м. Коростень
Житомирської обл.»

— Поки що можемо вказати тільки на один Ваш недолік — надто довіряє-те підказкам. Якщо після цього у вас появляться здібності, — пильнуй-те, щоб не втекли.

«До редакції Перець
З а я в а

Прошу Вас Подправит мого дописа кое що по Вашому усмотрению Вини-нут кое що добавит.

Все на Ваше усмотрения и печатуват прошу собцит писмено минн.

Б. І.
Новоград-Волинского р-ну
Житомирської обл.»

— Скористалися Вашим дозволом діяти на наш розсуд і дещо викину-ли. Залишилося тільки «кое що».

«Прошу напечатать мои вірши на прилагаемому при сім листу.

М. П.
м. Ківерці
Волинської обл.»

— На «прилагаемому листу» надру-кувати не можемо: на ньому написані Ваші вірші. За те, що не просите їх у журналі надрукувати — дякує-мо.

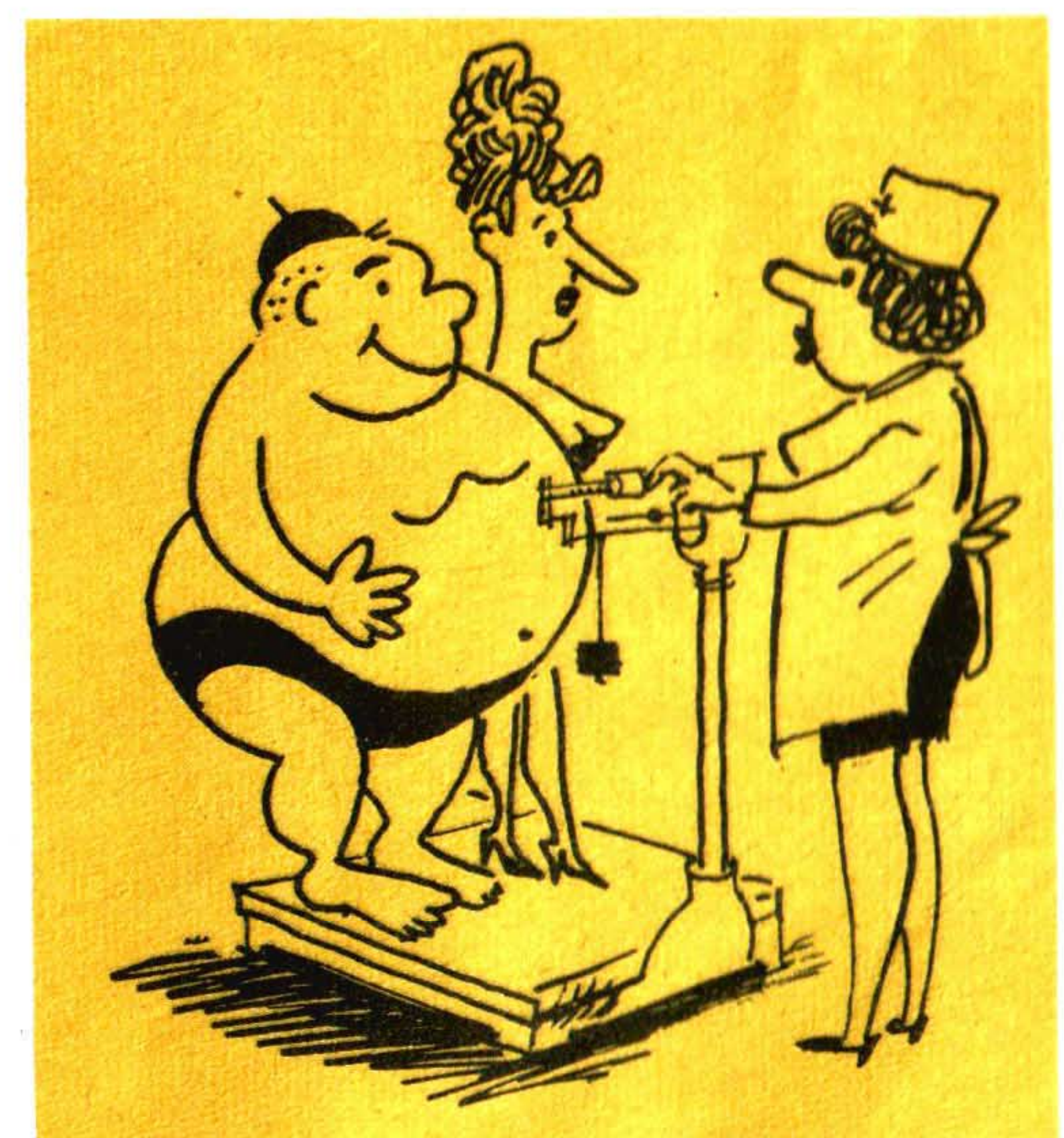
ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Браконьер удосконалюється. Браконьер вдається до найновітніших знарядь техніки по винищенню живої природи. Навіть глушити рибу з допомогою толу, динаміту чи якоїсь іншої вибухівки — то вже старо-вина. Це підтверджується заміткою «Лазером її, лазером» («Перець» № 5). В цій за-мітці розповідалось про те, як глушили ри-бу електрострумом робітники радгоспу «Тучинський» Гошанського району Ровен-ської області Герасимчук А. Ф., Сим-чук В. Н., Жданюк П. Г.

Новаторство браконьерів не залишилося без уваги і відповідної оцінки. Прокурор Гошанського району т. Малий повідомив редакцію, що Герасимчук А. Ф. і Симчук В. Н. засуджені до 1 року поз-бавлення волі, а Жданюк П. Г. — до одно-го року виправних робіт з вирахуванням 20 % заробітку.

ЛЮБИТЕЛЬ СЕРЕДНІХ ЦИФР НА КУРОРТІ

Мал. А. ГАЛАТЕНКА (м. Сочі)

— Ану, на скільки ми в се-редньому поправились?..

ВІД РЕДАКЦІЇ

У журналі «Перець» № 5 за цей рік був вміщений фейлетон Г. Безбородька «Чорно-синьо-зелена магія», у якому йшла мова про порушення правил торгівлі легковими автомобілями в системі Черкаської обл-споживспілки.

Як повідомив редакцію Черкаський обком партії, факти порушень продажу автомобілів дійсно мали місце.

За існуючим правилом споживча кооперація має продавати машини спеціалістам і передовикам сіль-ського господарства, а між тим, за рішеннями деяких виконкомів райрад автомобілі примудрялися купити громадяни, котрі ніякого відношення до сільського господарства не мають. За порушення існуючого по-

рядку продажу легкових автомобілів бюро обкому партії наклало стягнення на голову Черкаського рай-виконкому тов. Васняцького і Чигиринського райви-конкому тов. Русина.

Голова правління Черкаської облспоживспілки тов. Буцацький зобов'язаний контролювати продаж автомашин. Проте автор фейлетону тов. Безбородько, не розібравшись як слід у фактах, всю вину за по-рушення правил торгівлі автомашинами переклав саме на нього, допустивши при цьому необгрунто-вані натяки й неприпустимо-образливий висновок.

Редакція вибачається за це перед тов. Буцацьким. Автора фейлетону тов. Безбородька суворо попе-реджено.

ПАРОДІЇ

Мікро, мов макро

Мовчать в ангарах лопушиних
Метелики, мов літаки.
Поснули в допотопних храмах
Мурашок горді племена...
І тільки джміль один між листям
Гуде печальним двигуном.
Кудись летів і заблудився —
Шукає свій аеродром.

Василь САГАЙДАК.
«Мовчать на зниженнях віль-
шини...»

Мовчать в ангарах лопушиних
Метелиці, мов літаки.
Спинили рух, немов машини,
В цехах кропив'яних жуки.

А оси, мовби дирижаблі,
Повисли, зморені в путі,
Своє жало, немовби шаблю,
Сховавши в піхви золоті.

І павуки, мов цепеліни,
Застигли в безмірі небес, —
Вся комашня заціпініла
У соннім видиві чудес.

Сплять богатирським сном
у храмах
Мурашки, мовби кабани.
А в пелюстках, неначе в ямах,
Поснули мухи, мов слони.

Поснуло все.. Лиш осоружний
У білих силепах цвіту груш
Гуде трансмісією тужно
Зверхвелетенський чудо-хрущ.

...Бабки в ангарах лопушиних,
Тля в напустяних гаражах...
І все те дійство комашине
Таке значиме —

просто жахі!
Валентин ЛАГОДА

Це розповів мені минулої весни
Колишній піп, а нині садівник
Квітучого колгоспу над Сулою.
«Раніш я попував отут в селі.
Був піп як піп. Мав дочок, попадю
І пса Сірка. Любив я того пса,
Немовби брата. Що ж далі сталося?
Так от. Якось вночі, коли всі в хаті спали,
Той пес Сірко, мов злодій-уркаган,
Тихесенько собі проліз в комору
І зжер півфунта м'яса-волочини
(Кіло — два п'ятдесят, сиріч, півфунта —
П'ятдесят копійок. Це ж п'ять карбованців
Старими грішми)
Гай-гай! Біда! За що така халепа?
Віддячив сучий син! А я ж його любив!
От і кажіть! Це чесно, до ладу?
Отож-бо й є! Немов бурлака в пана,
Працюю від світання до смеркання,
Служу відправи та хрещу, вінчаю,
Відспівую мерців, аби щось заробить

На хліб собі і на кандьор Сіркові...
А він! Хай бог його простить!
А що ж мені робити? Вдіять що?
Побити чи простить? Чи проклясти?
Хіба? А так і є! Гай-гай! Ба ні!
З якої речі і з якого права?
Чи це ж по правді буде? Ні та й ні!
Це ж гріх на душу. Всі ж ми є брати...
А може, взяти сокиру гостру й тес...
Мені щось раптом... як би це сказати?
Разочок цюкнути? Чи так, а чи не так?
А втім, чому б і ні? У чому ж річ?
Стривай лиш!.. А чого? Оце так штука!..
Отож підніс сокиру і хутенько
Й гарненько так у тім'ячко вгатив...
...А потім у вишневому садку
Копав могилку й напис написав.
Гарнесенький. Що так, мовляв, і так,
Був в мене пес. Тепер його нема.
Така вже божа воля — собача доля.
Авжеж. Отим-бо й ба! Отож-бо то й воно!»

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

Відбулося чергове засідання Клубу губителів природи. Цього разу йшлося про прийом у члени клубу голови колгоспу «Дружба» Уманського району Черкаської області В. М. Тихонюка та його заступника В. С. Порфенюка.

Головуючий зачитав рекомендацію:

«В. М. Тихонюк та В. С. Порфенюк повністю заслужили, щоб їх прийняли у члени клубу. Бо, не шкодуючи колгоспної машини, 3 травня 1970 р. вони майнули аж у лісництво «Зелена брама» Кіровоградської області і там у нерівному поєдинку, при підтримці трьох собак, убили козулю».

Потім всі руками і ногами голосували за те, щоб Тихонюка та Порфенюка зарахувати одразу ж почесними членами клубу, оскільки після поєдинку з козою вони героїчно витримали словесний поєдинок із лісником.

А ЩЕ БРАТ НАЗИВАЄТЬСЯ

Просить батько сина:

— Піди до дядька та позич сокиру. Пішов син.
— А багато у вас дров? — питає дядько.

— Та не знаю, — відповів хлопець.
— Піди спитай батька.

Приходить син додому.

— Тату, а багато дров?

— Та ні!

От пішов син і знов до дядька:

— Ні, дров небагато.

Дядько і каже:

— Нема у мене сокири.

Пішов син додому і каже батькові, що у дядька немає сокири.

— Брат називається, а жаліє сокири, треба йти у комору та свою брати... — відповів батько.

Повідомив Л. П. ОЛЕКСІЙЧУК з с. Вигова Коростенського району Житомирської області.

НЕ СЛІПИЙ...

— Товаришу продавець, чому ви не доливаєте пива в бокал?

— Пробачте, я погано бачу.

— То чому ж у такому випадку ви ні разу не перелили через край?

— А що, ви думаєте, я зовсім сліпий?

Повідомив В. М. ГАВАДЗІН з м. Івано-Франківська.

НІЧОГО ДИВНОГО

Стрілися друзі дитинства, згадують шкільне товариство.

— А ти знаєш, що Петро Мугиренко став літературним критиком?

— Нічого дивного: він ще в школі не любив літератури.

Повідомив Г. Г. ГРИГОРЕНКО з м. Макіївки Донецької області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Колгоспники артіль ім. Чкалова (с. Чернотолі Білогірського району) надіслали листа, в якому з обуренням писали про негідну поведінку та недбале ставлення до своїх обов'язків фельдшера їхнього села І. В. Павленка.

Кримський облздороввідділ, який розслідував листа, повідомив редакцію, що всі наведені в ньому факти мали місце.

Павленка з роботи знято.

★ У Ідальні при Бершадському хлібоприймальному пункті на залізничній станції Бершадь надто бідний

асортимент страв, вони несмачні. За те тут завжди широкий вибір міцних спиртних напоїв. Ідальню, по суті, перетворено на шинок. Про все це повідомлялося у листі до редакції.

Заступник голови Вінницької облспоживспілки т. Михалюк відповів нам, що це й справді мало місце.

За порушення правил торгівлі спиртними напоями та незадовільну організацію роботи завідуючого ідальнею Бурдейного з роботи знято.

Спиртні напої з продажу у ідальні вилучено, асортимент страв та холодних закусок значно розширено і поліпшено.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН (заст. головного редактора), С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕЛІГА.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79.

Для телеграм: Київ Перець.

Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 15 (841) (на українському мові).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 2.VII.1970 р. Підписано до друку 15.VII.1970 р. Папір 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

БФ 11721.

Комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 03681.

Тираж 1.950.000 прим.

Отсканировал О.ЛЕСЬКИВ, обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:

<http://perec-ua.livejournal.com/>

Друже Перче!

Чули ми, що є така фотоапаратура, за допомогою якої можна зняти навіть гарматний снаряд у польоті.

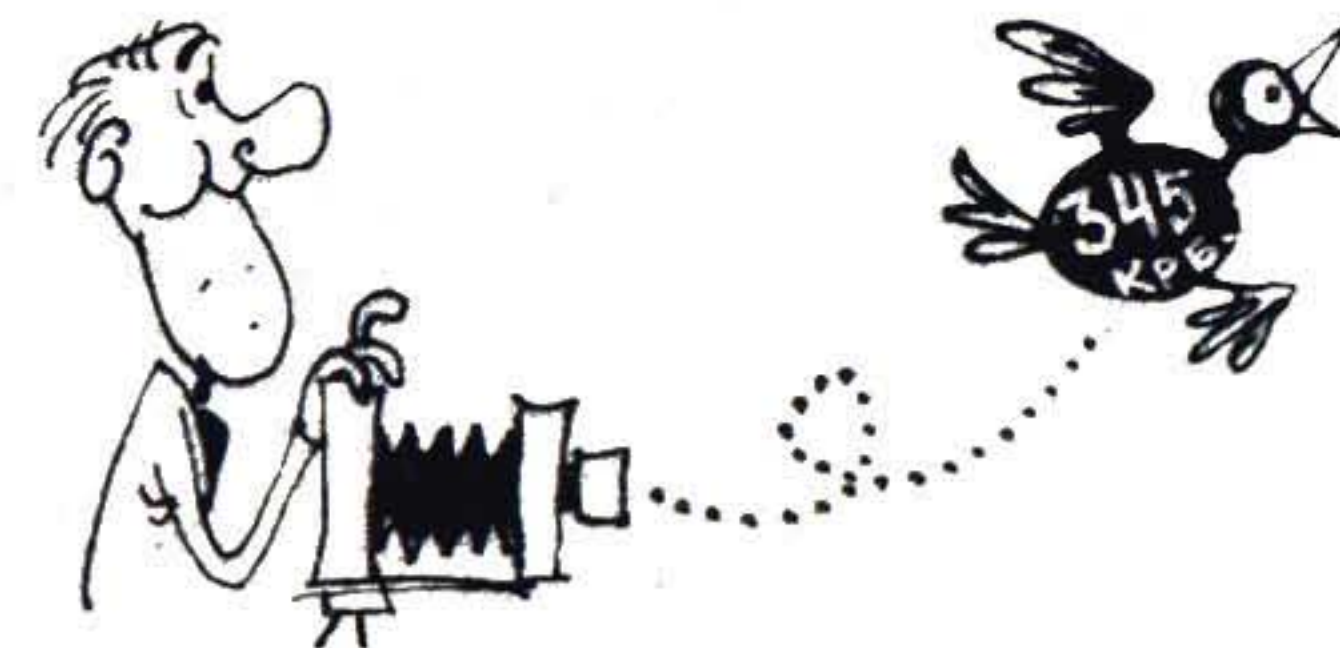
Очевидно, такою швидкісною апаратурою користуються і працівники Львівського фотоательє № 18. Торік вони у нас на Ходорівському цукрокомбінаті сфотографували передовиків виробництва для «Дошки пошани». Ще й року з того часу не минуло, а вже ми точно знаємо: портрети ось-ось будуть готові.

Оце «ось-ось» — поки що єдине, що ми маємо за 345 карбованців, переказаних нами львівському фотоательє № 18. Але, очевидно, не в цьому справа. Справа в тому, що, як запевняє директор фотоательє Яків Іванович Фопер, робота виконується швидко і доброякісно.

А це, Перче, багато важить!..

А. ДЗІНДОБРІЯ, голова завкому.

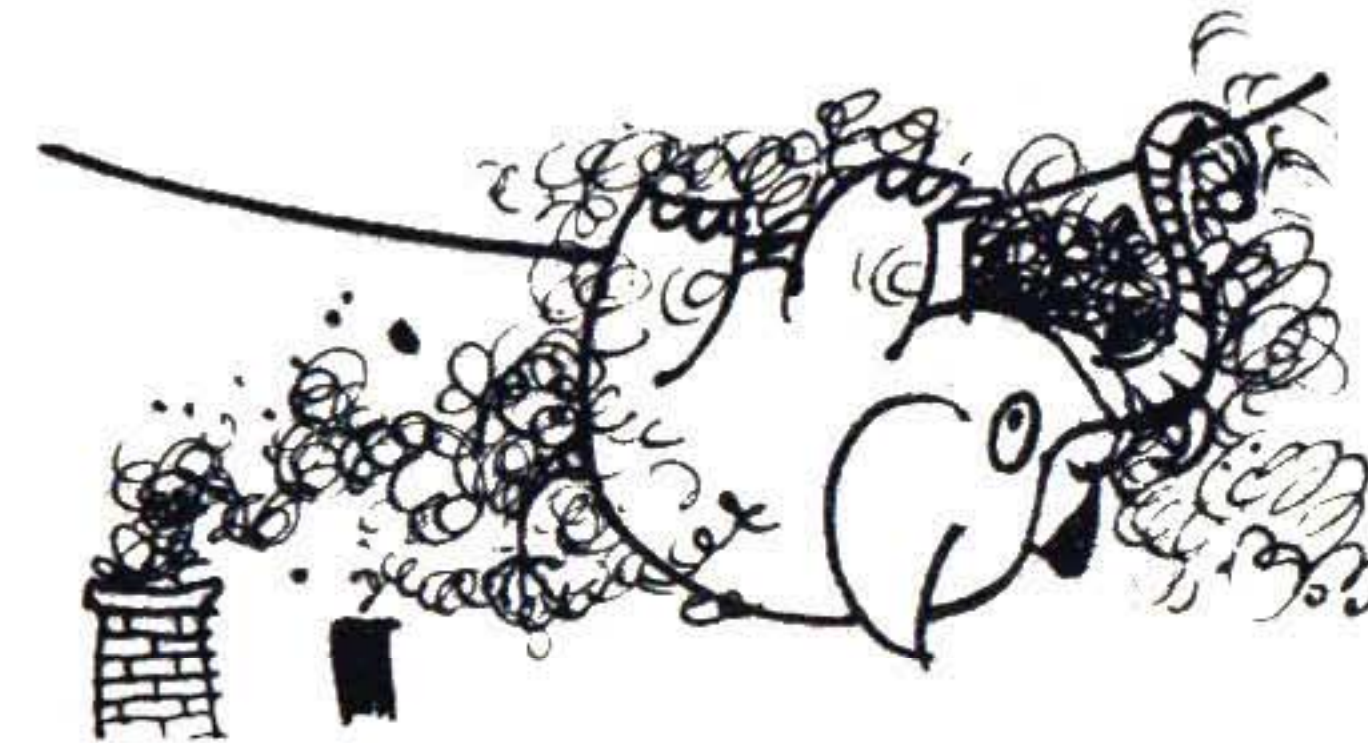
М. Ходорів Львівської області.

Коли тобі захочеться копченої ковбаси, приїжджай до нас, на Роменську міжрайбазу. Наш сусід, котельня будівельного двору станції Ромни, закоптить тобі й цілого слона. Це ж завдяки їхньому димові та самі продукти на наших складах мають такий хороши смак і вигляд. Тільки поспішай, Перче, бо керівництво ст. Ромни вже з рік говорить, нібито димарі тієї копильні мають надбудувувати.

М. Ромни Сумської області.

КРАСНОЖОН

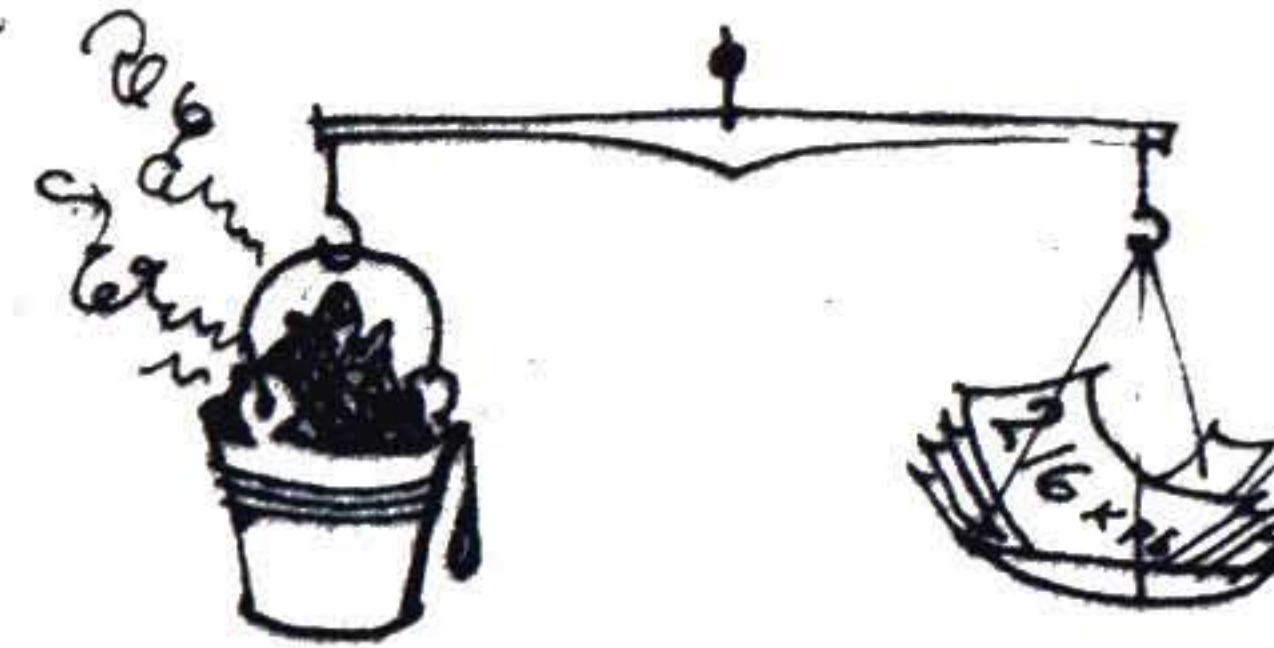

Дуже хочеться нам почастувати тебе нашою, та, на жаль, — вона неїстівна. Ту нашу заварив відділ збуту Придніпровського хімкомбінату (Дніпродзержинськ), відвантаживши нам у відкритому вагоні 64 тонни нітрофосу. Побувавши в дорозі під дощем, нітрофос так розмок, що нам довелося не вивантажувати його з вагона, а вичерпувати відрами. Справа, однак, цим не вичерпалася, бо ми ще жусили сплатити залізниці 216 карбованців штрафу і вже потім добре посушити голови, як у такому нашоподібному стані вивести нітрофос у грунт.

Порадь, Перче, як нам віддячити дніпродзержинцям за ту нашу, що вони заварили.

М. КОВАЛЬ, агроном райоб'єднання «Сільгосптехніка»

М. Віньківці Хмельницької області.

Якщо хочеш перекопатися, що молочні ріки справді є, покупайся в нашому Стоході.

А втім, дуже сумніваємося, що ти ризикнеш це зробити. З нас, наприклад, не кожен наважиться навіть підійти до річки. А все тому, що дуже вона полюбилася завідувачому Любешівським сепараторно-молочним пунктом т. Хвесину. Так полюбилася, що геть усі відходи свого невеличкого підприємства він дарує тільки їй.

Неважно здогадатися, як це впливає на рибу. Та й не тільки на неї, але й на людей.

Тільки на т. Хвесина, Перче, ніщо не впливає.

М. БУДЬКО.

Любешівський район Волинської області.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

— Для вас є делікатеси.